

<p>6 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ. ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ. ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ. Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 1-6). Κύριε ἐκέκραξα. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 6-9). Τροπάρια. Πρὸ τοῦ Σταυροῦ σου, Κύριε, ὄρος οὐρανὸν ἐμμεῖτο, νεφέλη ὡς σκηνὴ ἐφηπλοῦτο. Σοῦ μεταμορφουμένου, ὑπὸ Πατρὸς δὲ μαρτυρουμένου, παρῆν ὁ Πέτρος σὺν Ἰακώβῳ καὶ Ἰωάννῃ, ὡς μέλλοντες συνεῖναί σοι, καὶ ἐν τῷ καιρῷ τῆς παραδόσεώς σου, ἵνα θεωρήσαντες τὰ θαυμάσιά σου, μὴ δειλιάσωσι τὰ παθήματά σου, ἃ προσκυνῆσαι ἡμᾶς, ἐν εἰρήνῃ καταξίωσον, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος. (Δίς).</p> <p>Πρὸ τοῦ Σταυροῦ σου Κύριε, παραλαβὼν τοὺς Μαθητὰς εἰς ὄρος ὑψηλόν, μετεμορφώθης ἔμπροσθεν αὐτῶν, ἀκτίσι δυνάμεως καταυγάζων αὐτούς, ἔνθεν φιλανθρωπία, ἐκεῖθεν ἐξουσία, δεῖξαι βουλόμενος τῆς Ἀναστάσεως τὴν λαμπρότητα., Ἦς καὶ ἡμᾶς ὁ Θεός, ἐν εἰρήνῃ καταξίωσον, ὡς ἐλεήμων καὶ φιλόστοργος. (Δίς).</p> <p>Εἰς ὄρος ὑψηλὸν μεταμορφωθεὶς ὁ Σωτὴρ,</p>		<p>6 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ. ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ. ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ. Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 1-6). Κύριε ἐκέκραξα. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 6-9). Τροπάρια. Πρὶν ἀπὸ τῆ σταυρικῆ θυσία σου, Κύριε, τὸ ὄρος ἐμμεῖτο τὸν οὐρανὸ, σύννεφο ἀπλωνόταν ὡς σκηνή. Καὶ ἐνῶ μεταμορφωνόσουν, καὶ ὁ Πατέρας ἔδινε γιὰ σένα μαρτυρία, ἦταν παρῶν ὁ Πέτρος μαζί μέ τόν Ἰακώβο καὶ τόν Ἰωάννη, διότι ἐπρόκειτο νά εἶναι μαζί σου καὶ κατὰ τόν καιρὸ τῆς παραδόσεώς σου (τοῦ πάθους σου), ὥστε, ἀφοῦ δοῦν τὰ θαυμάσιά σου, νά μὴ φοβηθοῦν τὰ παθήματά σου αὐτὰ ἀξίωσέ μας νά τὰ προσκυνήσουμε μέ εἰρήνη γιὰ τὸ μέγα σου ἔλεος. (Δίς).</p> <p>Πρὶν ἀπὸ τὸ Σταυρό σου, Κύριε, ὀδήγησες τοὺς Μαθητές σου σέ ὄρος ὑψηλό, καὶ μεταμορφώθηκες μπροστά τους φωτίζοντάς τους πλούσια μέ τίς ἀκτίνες τῆς δυνάμεώς σου· ἀπὸ τῆ μιὰ μεριά μέ φιλανθρωπία, ἀπὸ τὴν ἄλλη μέ ἐξουσία ἤθελες νά τοὺς δείξεις τὴ λαμπρότητα τῆς Ἀναστάσεώς σου· Γι' αὐτὴν ἀξίωσε κι ἐμᾶς, Θεέ, μέ εἰρήνη ὡς ἐλεήμων καὶ φιλόστοργος. (Δίς).</p> <p>Ὅταν μεταμορφώθηκες, Σωτήρα, σέ ὄρος ὑψηλό</p>
---	--	--

τούς κορυφαίους ἔχων τῶν Μαθητῶν, ἐνδόξως ἐξέλαμψας, δηλῶν, ὅτι οἱ τῷ ὕψει τῶν ἀρετῶν διαπρέψαντες, καὶ τῆς ἐνθέου δόξης ἀξιωθήσονται. Συλλαλοῦντες δὲ τῷ Χριστῷ, Μωυσῆς καὶ Ἡλίας ἐδεικνυον, ὅτι ζώντων καὶ νεκρῶν κυριεύει, καὶ ὁ πάλαι διὰ νόμου, καὶ Προφητῶν λαλήσας ὑπῆρχε Θεός, ᾧ καὶ φωνὴ τοῦ Πατρὸς, ἐκ νεφέλης φωτεινῆς, ἐμαρτύρει λέγουσα· αὐτοῦ ἀκούετε, τοῦ διὰ Σταυροῦ τόν, Ἄϊδην σκυλεύσαντος, καὶ νεκροῖς δωρουμένου, ζωὴν τὴν αἰώνιον.

Ἦρος τὸ ποτὲ ζοφῶδες καὶ καπνῶδες, νῦν τίμιον καὶ ἅγιόν ἐστιν, ἐν ᾧ οἱ πόδες σου ἔστησαν Κύριε· πρὸ αἰῶνων γὰρ κεκαλυμμένον μυστήριον, ἐπ' ἐσχάτων ἐφανερώσεν ἡ φρικτὴ σου Μεταμόρφωσις, Πέτρῳ Ἰωάννῃ καὶ Ἰακώβῳ, οἵτινες τὴν ἀκτῖνα τοῦ προσώπου σου μὴ φέροντες, καὶ τὴν λαμπρότητα τῶν χιτῶνων σου, ἐπὶ πρόσωπον, εἰς γῆν κατεβαρύνοντο, οἱ καὶ τῇ ἐκστάσει συνεχόμενοι, ἐθαύμαζον βλέποντες, Μωυσῆν καὶ Ἡλίαν συλλαλοῦντάς σοι τὰ μέλλοντα συμβαίνειν σοι, καὶ φωνὴ ἐκ τοῦ Πατρὸς, ἐμαρτύρει λέγουσα· οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα, αὐτοῦ ἀκούετε, ὅς τις καὶ δωρεῖται τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καὶ νῦν...

ἔχοντας τούς κορυφαίους ἀπὸ τούς Μαθητές, ἔλαμψες μέ δόξα, κάνοντας φανερό ὅτι, ὅποιοι θά διακριθοῦν κατὰ τὸ ὕψος τῶν ἀρετῶν, αὐτοὶ θά γίνουν ἄξιοι καὶ γιὰ τὴ θεϊκὴ δόξα. Καὶ μιλώντας μέ τὸ Χριστὸ ὁ Μωυσῆς καὶ ὁ Ἡλίας, ἔδειχναν, ὅτι εἶναι Κύριος καὶ τῶν ζωντανῶν καὶ τῶν νεκρῶν· καὶ ὅτι εἶναι ὁ Θεός, πού μίλησε παλαιά μέ τὸ Νόμο καὶ μέ τούς Προφήτες· καὶ γι' αὐτόν καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Πατρὸς ἀπὸ νεφέλη φωτεινὴ μαρτυροῦσε λέγοντας· αὐτόν νά ἀκοῦτε, ὁ ὁποῖος μέ τὸ Σταυρὸ λαφυραγώγησε τόν ἄδη, καὶ δωρίζει στοὺς νεκρούς τὴν αἰώνια ζωὴ.

Τὸ ἦρος, πού κάποτε ἦταν σκοτεινὸ καὶ γεμάτο καπνούς, τώρα εἶναι τίμιον καὶ ἅγιο, στό ὁποῖο πάτησαν τὰ πόδια σου, Κύριε· διότι ἓνα μυστήριον, πού ἦταν σκεπασμένο (κρυμμένο) πρὶν ἀπὸ αἰῶνες, τώρα τελευταῖα τὸ φανερώσε ἡ φρικτὴ (συγκλονιστικὴ) σου Μεταμόρφωση, στόν Πέτρο, στόν Ἰωάννη καὶ στόν Ἰάκωβο, οἱ ὁποῖοι, μὴ ἀντέχοντας νά ἀντικρούζουν τὴν ἀκτινοβολία τοῦ προσώπου σου καὶ τὴ λαμπρότητα τῶν χιτῶνων σου, ἔπεφταν βαριά μέ τὸ πρόσωπο στὴ γῆ· καὶ ἐνῶ αὐτοὶ βρισκόνταν σὲ ἐκσταση (ἐκπληξη) ἐθαύμαζαν, καθὼς ἔβλεπαν τόν Μωυσῆ καὶ τόν Ἡλία, νά συνομιλοῦν μαζί σου, γι' αὐτὰ πού ἐπρόκειτο νά συμβοῦν σ' ἐσένα· καὶ φωνὴ ἀπὸ τόν Πατέρα μαρτυροῦσε λέγοντας· αὐτός ἐστὶν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, μέ τόν ὁποῖο εἶμαι ἀπόλυτα εὐχαριστημένος· αὐτόν νά ἀκοῦτε, ὁ ὁποῖος καὶ δωρίζει στόν κόσμο τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα ... Καὶ νῦν....

Προτυπῶν τὴν Ἀνάστασιν τὴν σὴν, Χριστέ ὁ Θεός, τότε παραλαμβάνεις τοὺς τρεῖς σου μαθητάς, Πέτρον καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην, ἐν τῷ Θαβῶρ ἀνελθῶν. Σοῦ δὲ Σωτῆρ μεταμορφουμένου, τὸ Θαβῶριον ὄρος φωτὶ ἐσκέπετο. Οἱ Μαθηταὶ σου Λόγε, ἔρριψαν ἑαυτοὺς ἐν τῷ ἐδάφει τῆς γῆς, μὴ φέροντες ὄραν, τὴν ἀθέατον μορφήν, Ἄγγελοι διηκόνουν φόβῳ καὶ τρόμῳ, οὐρανοὶ ἔφριξαν, γῆ ἐτρόμαξεν, ὀρῶντες ἐπὶ γῆς, τῆς δόξης τὸν Κύριον.

Εἴσοδος, Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενον.
(Συλλειτουργικόν. Σελίς 9-11).

Ἀναγνώσματα.

Ἐξοδος. (ΚΔ'. 12-18).

Εἶπε Κύριος πρὸς Μωυσῆν. Ἀνάβηθι πρὸς με εἰς τὸ ὄρος, καὶ στηθὶ ἐκεῖ, καὶ δώσω σοι τὰ πτυξία τὰ λίθινα, τὸν νόμον καὶ τὰς ἐντολάς, ἃς ἔγραψα νομοθετῆσαι αὐτοῖς. Καὶ ἀναστὰς Μωυσῆς, καὶ Ἰησοῦς ὁ παρεστηκώς αὐτῷ, ἀνέβησαν ἐπὶ τὸ ὄρος τοῦ Θεοῦ. Καὶ τοῖς πρεσβυτέροις εἶπεν· ἡσυχάσατε αὐτοῦ, ἕως ἂν ἐπιστρέψωμεν πρὸς ὑμᾶς· καὶ ἰδοὺ Ἄαρῶν καὶ Ὡρ μεθ' ὑμῶν, ἐὰν τι συμβῆ κρίσις, προσπορευέσθωσαν αὐτοῖς. Καὶ ἀνέβη Μωυσῆς εἰς τὸ ὄρος· καὶ ἐκάλυψεν ἡ νεφέλη τὸ ὄρος, καὶ κατέβη ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τὸ ὄρος τὸ Σινᾶ, καὶ ἐκάλυψεν αὐτὸ ἡ νεφέλη ἐξ ἡμέρας, καὶ ἐκάλεσε Κύριος τὸν Μωυσῆν τῇ

Ὅταν ἐπρόκειτο νὰ προτυπώσεις (νὰ προεικονίσσεις) τὴ δική σου Ἀνάσταση, Χριστέ Θεέ μας, τότε παραλαμβάνεις τοὺς τρεῖς σου Μαθητές, τὸν Πέτρο, καὶ Ἰάκωβο καὶ Ἰωάννη, ἀνεβαίνοντας στοὺς Θαβῶρ. Καὶ καθὼς ἐσύ, Σωτήρα, μεταμορφωνόσουν, τὸ ὄρος Θαβῶρ σκεπαζόταν μὲ φῶς. Οἱ Μαθητές σου, Λόγε τοῦ Θεοῦ, ἔπασαν στοὺς ἔδαφος τῆς γῆς, μὴ ἀντέχοντας νὰ βλέπουν τὴ μορφή σου, πού δὲν ἦταν δυνατό νὰ ἰδῶθεῖ, Ἄγγελοι ὑπηρετοῦσαν μὲ φόβο καὶ τρόμο, οἱ οὐρανοὶ ἔφριξαν, ἡ γῆ τρόμαξε βλέποντας ἐπάνω στὴ γῆ τὸν Κύριο τῆς δόξας.

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν...Προκείμενο.
(Συλλειτουργικό. Σελίδα,9-11).

Ἀναγνώσματα

Ἐξοδος. (ΚΔ'. 12-18).

Εἶπε ὁ Κύριος στοὺς Μωυσῆ. Ἀνέβα στοὺς ὄρους πρὸς συνάντησή μου, καὶ μείνε ἐκεῖ, καὶ θὰ σοῦ δώσω τίς πλάκες τίς λίθινες, τὸ Νόμο καὶ τίς ἐντολές, πού ἔγραψα, γιὰ νὰ γίνουν νομοθεσία τῶν Ἰσραηλιτῶν. Καὶ σηκώθηκε ὁ Μωυσῆς καὶ ὁ Ἰησοῦς (τοῦ Ναυῆ) πού τοῦ παραστεκόταν καὶ ἀνέβηκαν στοὺς ὄρους τοῦ Θεοῦ. Καὶ στοὺς προὔχοντες εἶπαν· μείνετε ἐδῶ ἡσυχᾶ, ἕως ὅτου ἐπιστρέψουμε σ' ἐσᾶς· καὶ νὰ, ὁ Ἄαρῶν καὶ ὁ Ὡρ θὰ εἶναι μαζί σας· ἂν προκύψει κάποια διαφορά σὲ κάποιον μὲ κάποιον ἄλλο, ἃς παρουσιασθοῦν σ' αὐτούς. Καὶ ἀνέβηκε ὁ Μωυσῆς καὶ ὁ Ἰησοῦς στοὺς ὄρους, καὶ ἡ νεφέλη ἐκάλυψε τὸ ὄρος. καὶ κατέβηκε ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ στοὺς Σινᾶ, καὶ τὸ σκέπασε ἐπὶ ἕξι ἡμέρες· καὶ κάλεσε ὁ Κύριος τὸν Μωυσῆ τὴν ἕβδομη ἡμέρα ἀπὸ τὸ

ἡμέρα τῆ ἑβδόμη ἐκ μέσου τῆς νεφέλης. Τὸ εἶδος τῆς δόξης τοῦ Κυρίου, ὡσεὶ πῦρ φλέγον ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους, ἐναντίον τῶν υἰῶν Ἰσραήλ. Καὶ εἰσῆλθε Μωυσῆς εἰς τὸ μέσον τῆς νεφέλης, καὶ ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος, καὶ ἦν ἐν τῷ ὄρει τεσσαράκοντα ἡμέρας καὶ τεσσαράκοντα νύκτας.

Ἐξοδος. (ΛΓ'.11-23, ΛΔ'. 4-14).

Ἐλάλησε Κύριος πρὸς Μωυσῆν ἐνώπιος ἐνωπίω, ὡς εἶ τις λαλήσει πρὸς τὸν ἑαυτοῦ φίλον, καὶ ἀπελύετο εἰς τὴν παρεμβολήν, ὃ δὲ θεράπων Ἰησοῦς υἱὸς Ναυῆ νέος, οὐκ ἐξεπορεύετο ἐκ τῆς σκηνῆς. Καὶ εἶπε Μωυσῆς πρὸς Κύριον· ἰδοὺ σὺ μοι λέγεις. Ἀνάγαγε τὸν λαὸν τοῦτον, σὺ δὲ οὐκ ἐδήλωσάς μοι, ὃν συναποστελεῖς μέτ' ἐμοῦ, σὺ δὲ μοι εἶπας. Οἶδά σε παρὰ πάντα, καὶ χάριν ἔχεις παρ' ἐμοί. Εἰ οὖν εὔρηκα χάριν ἐναντίον σου, ἐμφάνισόν μοι σεαυτόν, ἵνα γνωστῶς ἴδω σε, ὅπως ἂν ὦ εὐρηκῶς χάριν ἐνώπιόν σου, καί, ἵνα γνῶ, ὅτι λαός σου τὸ ἔθνος τὸ μέγα τοῦτο. Καὶ λέγει αὐτῷ Κύριος. Ἐγὼ αὐτὸς προπορεύσομαί σου, καὶ καταπαύσω σε. Καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν. Εἰμὴ σὺ αὐτὸς συμπορεύη μεθ' ἡμῶν, μὴ μὲ ἀναγάγῃς ἐντεῦθεν. Καὶ πῶς γνωστὸν ἔσται ἀληθῶς, ὅτι εὔρηκα χάριν παρὰ σοὶ ἐγώ τε καὶ ὁ λαός σου, ἀλλ' ἢ συμπορευομένου σου μεθ' ἡμῶν; καὶ ἐνδοξασθησόμεθα ἐγώ τε καὶ ὁ λαός σου παρὰ πάντα τὰ ἔθνη, ὅσα ἂν ἐπὶ τῆς γῆς

μέσο τῆς νεφέλης. Αὐτὸ πού φαινόταν ἀπὸ τῆ δόξα τοῦ Κυρίου, ἦταν ὡς φωτιά πού ἔκαιε ἐπάνω στὴν κορυφή τοῦ ὄρους ἐνώπιον τῶν Ἰσραηλιτῶν. Καὶ μπῆκε ὁ Μωυσῆς μέσα στό σύννεφο, καὶ ἀνέβηκε στό ὄρος, καὶ ἦταν ἐκεῖ στό ὄρος σαράντα ἡμέρες καὶ σαράντα νύχτες.

Ἐξοδος. (ΛΓ'.11-23, ΛΔ'. 4-14).

Μίλησε ὁ Θεός στό Μωυσῆ προσωπικά, ὅπως θά μιλοῦσε κανεὶς στό φίλο του· καὶ ἐπέστρεψε ὁ Μωυσῆς στό στρατόπεδο· καὶ ὁ Ἰησοῦς ὁ υἱὸς τοῦ Ναυῆ, νέος στὴν ἡλικία, πού τὸν ὑπηρετοῦσε, δέν ἔφευγε ἀπὸ τῆ σκηνῆ. Καὶ εἶπε ὁ Μωυσῆς πρὸς τὸν Κύριο· νά, ἐσύ μοῦ λές. Ὁδήγησε τὸ λαὸ αὐτό· ὅμως δέν μοῦ δήλωσες, ποιόν θά ἀποστείλεις συνοδοιπόρο μου· βέβαια μοῦ εἶπες. Σέ ἀγαπῶ περισσότερο ἀπὸ ὅλους, καὶ ἔχεις τὴν ἐκτίμησή μου. Ἐάν λοιπὸν ἔχω βρεῖ ἰδιαίτερη χάρη ἐνώπιόν σου, ἐμφάνισε σ' ἐμένα τὸν ἑαυτό σου, γιὰ νά καταλάβω καὶ νά πεισθῶ, ὅτι βρῆκα χάρη μπροστά σου, καὶ ὅτι αὐτὸ τὸ μεγάλο ἔθνος εἶναι λαός σου. Καὶ λέγει σ' αὐτόν ὁ Κύριος. Ἐγὼ ὁ ἴδιος θά προπορευθῶ πρὶν ἀπὸ σένα, καὶ θά σέ ἀναπαύσω ὁδηγώντας σε (στὴ γῆ Χαναάν). Καὶ εἶπε ὁ Μωυσῆς πρὸς τὸ Θεό· Ἐάν Ἐσύ δὲ συμπορευθεῖς μαζί μας, μὴ μὲ βγάλεις ἀπὸ ἐδῶ. Καὶ πῶς θά γνωρίσω ἀληθινά, ὅτι βρῆκα ἰδιαίτερη χάρη ἐνώπιόν σου ἐγώ καὶ ὁ λαός, παρὰ ἂν συμπορευθεῖς μαζί μας; καὶ θά γίνουμε ἐνδοξοὶ κι ἐγώ καὶ ὁ λαός σου περισσότερο ἀπὸ ὅλα τὰ ἔθνη, ὅσα ὑπάρχουν ἐπάνω στὴ γῆ. Καὶ εἶπε ὁ Κύριος στό

ἐστίν. Εἶπε δὲ Κύριος πρὸς Μωυσῆν. Καὶ τοῦτόν σοι τὸν λόγον, ὃν εἶρηκας, ποιήσω· εὖρηκας γὰρ χάριν ἐνώπιον ἐμοῦ, καὶ οἶδά σε παρὰ πάντας. Καὶ λέγει Μωυσῆς. Δειξόν μοι τὴν σεαυτοῦ δόξαν. Καὶ εἶπε. Ἐγὼ παρελεύσομαι πρότερός σου τῇ δόξῃ μου, καὶ καλέσω τῷ ὀνόματί μου, Κύριος ἐναντίον σου, καὶ ἐλεήσω, ὃν ἂν ἐλεῶ, καὶ οἰκτιρήσω ὃν ἂν οἰκτίρω. Καὶ εἶπεν. Οὐ δύνησῃ ἰδεῖν τὸ πρόσωπόν μου· οὐ γὰρ μὴ ἴδῃ ἄνθρωπος τὸ πρόσωπόν μου καὶ ζήσεται. Καὶ εἶπε Κύριος. Ἴδὸν τόπος παρ' ἐμοί, καὶ στῆθι ἐπὶ τῆς πέτρας. Ἦνίκα δ' ἂν παρέλθῃ ἡ δόξα μου, καὶ θήσω σε εἰς ὀπήν τῆς πέτρας, καὶ σκεπάσω τῇ χειρὶ μου ἐπὶ σέ, ἕως ἂν παρέλθω, καὶ ἀφελῶ τὴν χειρὰ μου, καὶ τότε ὄψει τὰ ὀπίσω μου, τὸ δὲ πρόσωπόν μου οὐκ ὀφθήσεται σοι. Καὶ ὀρθρίσας Μωυσῆς τὸ πρωῒ, ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος τὸ Σινᾶ, καθὰ συνέταξεν αὐτῷ Κύριος. Καὶ κατέβη Κύριος ἐν νεφέλῃ καὶ παρέστη αὐτῷ ἐκεῖ, καὶ ἐκάλεσε τῷ ὀνόματι Κυρίου, καὶ παρῆλθε Κύριος πρὸ προσώπου αὐτοῦ καὶ ἐκάλεσε· Κύριος ὁ Θεὸς οἰκτιρῶν καὶ ἐλεήμων μακρόθυμος, καὶ πολυέλεος, καὶ ἀληθινός. Καὶ σπεύσας Μωυσῆς, κύψας ἐπὶ τὴν γῆν, προσεκύνησε τῷ Κυρίῳ.

Βασιλειῶν: Γ'. (ΙΘ'. 39, 4-13, 15-16).

Μωυσῆ. Καὶ αὐτόν τόν λόγο, πού εἶπες θά τόν κάνω, διότι βρῆκες χάρη ἐνώπιόν μου, καί σέ ἀγαπῶ περισσότερο ἀπό κάθε ἄλλον. Καὶ λέγει ὁ Μωυσῆς. Δεῖξε μου τῇ δόξα σου (τόν ἑαυτό σου). Καὶ εἶπε ὁ Θεός. Ἐγὼ θά περάσω μπροστά ἀπό σένα μέ τῇ λάμψη μου, καὶ θά ἀκούσεις, νά προφέρεται τό ὄνομά μου: «Ὁ Κύριος εἶναι ἐνώπιόν σου», διότι (χωρίς νά ἔχω ὑποχρέωση ἀπέναντί σου), θά ἐλεήσω, αὐτόν πού θέλω νά ἐλεήσω, καί θά λυπηθῶ αὐτόν πού θέλω νά λυπηθῶ. Καί προσέθεσε. Δέν μπορείς νά δεῖς τό πρόσωπό μου, διότι δέν μπορεῖ ἄνθρωπος, νά δεῖ τό πρόσωπό μου, καί νά μείνει ζωντανός. Καὶ εἶπε ὁ Κύριος. Νά τόπος δίπλα μου, στάσου ἐπάνω σ' ἐκείνη τὴν πέτρα. Καὶ ὅταν θά περνᾷ ἡ θεϊκή λάμψη, θά σέ τοποθετήσω στό ἄνοιγμα τῆς πέτρας, καὶ θά σκεπάσω τό πρόσωπό σου μέ τό χέρι μου, μέχρι νά περάσω καί ὅταν προσπεράσω, θά ἀφαιρέσω τό χέρι μου, καί τότε θά δεῖς τὰ νῶτα μου, ἀλλά τό πρόσωπό μου δέν θά τό δεῖς. Καί ἀφοῦ σηκώθηκε ὁ Μωυσῆς τό πρωῒ, ἀνέβηκε στό ὄρος τὸ Σινᾶ, ὅπως τόν διέταξε ὁ Κύριος. Καὶ κατέβηκε ὁ Κύριος μέ νεφέλη, καὶ παρουσιάσθηκε σ' αὐτόν ἐκεῖ, καὶ ἀκούσθηκε τό ὄνομα τοῦ Κυρίου. Καὶ πέρασε ὁ Κύριος ἀπό μπροστά του, καὶ ἀκούσθηκαν, νά προφέρονται τά ἔξῃς: «Ὁ Κύριος ὁ Θεός εἶναι σπλαχνικός καὶ ἐλεήμων, μεγαλόψυχος καὶ πολυέλεος καὶ ἀξιόπιστος». Καί ὁ Μωυσῆς, ἀφοῦ ἔτρεξε βιαστικά (πρὸς τό μέρος ἀπό ὅπου ἀκουόταν ἡ φωνή), ἔσκυψε στή γῆ καὶ προσκύνησε τόν Κύριο.

Βασιλειῶν: Γ'. (ΙΘ'. 39, 4-13, 15-16).

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἔρχεται Ἡλιοῦ εἰς Βηρσαβεέ, ἣ ἐστὶ τοῦ Ἰούδα, καὶ ἀφῆκε τὸ παιδάριον αὐτοῦ ἐκεῖ. Καὶ αὐτὸς ἐπορεύθη ἐν τῇ ἐρημῷ ὁδὸν ἡμέρας, καὶ ἦλθε καὶ ἐκάθισεν ὑποκάτω ἄρκευθου, καὶ ἐκοιμήθη, καὶ ὑπνωσεν ἐκεῖ ὑπὸ τὸ φυτόν. Καὶ ἰδοὺ τις ἤψατο αὐτοῦ, καὶ εἶπεν αὐτῷ. Ἀνάστηθι, φάγε, καὶ πίε. Καὶ ἐπέβλεψεν Ἡλιοῦ, καὶ ἰδοὺ πρὸς κεφαλῆς αὐτοῦ ἐγκρυφίας ὀλυρίτης καὶ καμψάκης ὕδατος. Καὶ ἀνέστη, καὶ ἔφαγε, καὶ ἔπινε, καὶ ἐπιστρέψας ἐκοιμήθη. Καὶ ἐπέστρεψεν ὁ Ἄγγελος Κυρίου ἐκ δευτέρου, καὶ ἤψατο αὐτοῦ καὶ εἶπεν αὐτῷ. Ἀνάστηθι, καὶ φάγε, καὶ πίε, ὅτι πολλὴ ἀπὸ σοῦ ἡ ὁδός. Καὶ ἀνέστη, καὶ ἔφαγε, καὶ ἔπινε, καὶ ἐπορεύθη ἐν τῇ ἰσχυῖ τῆς βρώσεως ἐκείνης τεσσαράκοντα ἡμέρας καὶ τεσσαράκοντα νύκτας, ἕως ὄρους Χωρήβ. Καὶ εἰσηλθεν ἐκεῖ εἰς τὸ σπήλαιον, καὶ κατέλυσεν ἐκεῖ, καὶ ἰδοὺ ῥῆμα Κυρίου πρὸς αὐτόν, καὶ εἶπεν αὐτῷ Κύριος. Ἐξελεύσῃ, καὶ στήσῃ ἐν τῷ ὄρει ἐνώπιον Κυρίου, καὶ ἰδοὺ Κύριος παρελεύσεται, καὶ πνεῦμα μέγα κραταῖον διαλύον ὄρη, καὶ συντρίβον πέτρας ἐνώπιον Κυρίου, οὐκ ἐν τῷ πνεύματι Κύριος, καὶ μετὰ τὸ πνεῦμα συσσεισμός, οὐκ ἐν τῷ συσσεισμῷ Κύριος, καὶ μετὰ τὸν συσσεισμόν πῦρ, οὐκ ἐν τῷ πυρὶ Κύριος, καὶ μετὰ τὸ πῦρ φωνὴ αὐρας λεπτῆς, καὶ ἐκεῖ Κύριος. Καὶ ἐγένετο ὡς ἤκουσεν Ἡλιοῦ, ἐπεκάλυψε τὸ πρόσωπον

Ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες ἦλθε ὁ Ἡλίας στὴ Βηρσαβεέ, πού εἶναι πόλις ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ, καὶ ἀφῆκε τὸν ὑπηρέτην του ἐκεῖ. Καὶ ὁ ἴδιος προχώρησε εἰς τὴν ἐρημὸν δρόμον μιᾶς ἡμέρας, καὶ ἦλθε καὶ κάθισεν ὑποκάτω ἀπὸ μίαν ἄρκευθον (θαμνώδη κέδρο), καὶ ξάπλωσε καὶ κοιμήθηκε ἐκεῖ ὑποκάτω ἀπὸ τὸ φυτό. Καὶ ἰδοὺ τις ἤψατο αὐτοῦ, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Στήκω, φάγε καὶ πίε. Καὶ εἶδε προσεκτικὰ ὁ Ἡλίας, καὶ ἰδοὺ κοντὰ εἰς τὸ κεφάλαιον του ὑπῆρχε λαγάνη ἀπὸ κριθᾶρι ψημένη ἐν φωτιᾷ καὶ δοχεῖον μετὰ νερό. Καὶ σηκώθηκε καὶ ἔφαγε καὶ ἔπινε, καὶ γύρισε καὶ ξανακοιμήθηκε. Καὶ ἐπέστρεψε ὁ Ἄγγελος Κυρίου γιὰ δευτέρην φορά, καὶ τὸν ἤψατο καὶ τοῦ εἶπεν· Στήκω, καὶ φάγε καὶ πίε, γιὰτί ἔχεις πολὺν δρόμον μπροστά σου. Καὶ σηκώθηκε καὶ ἔφαγε καὶ ἔπινε, καὶ βάδισε μετὰ τὴν δύναμιν τῆς τροφῆς ἐκείνης σαράντα ἡμέρας καὶ σαράντα νύκτας μέχρι τοῦ ὄρους Χωρήβ. Καὶ μπηκε ἐκεῖ εἰς τὸ σπήλαιον καὶ ἔμεινε ἐκεῖ, καὶ ἰδοὺ ῥῆμα Κυρίου πρὸς αὐτόν, καὶ τοῦ εἶπεν ὁ Κύριος. Βγες καὶ στάσου ἐν τῷ ὄρει μπροστά σου ὡς ἐξῆς· Θά παρουσιασθῆ ἄνεμος μέγας καὶ δυνατός, πού θά διαλύει ὄρη, καὶ θά διαλύει πέτρας μπροστά σου Κύριος. Ἀλλὰ δὲν θά εἶναι μέσα σ' αὐτὴν τὴν θύελλα ὁ Κύριος· καὶ μετὰ τὸν ἄνεμον θά γίνῃ μέγας σεισμός, ἀλλὰ οὔτε ἐν τῷ σεισμῷ θά βρῆται ὁ Κύριος· καὶ μετὰ τὸν σεισμό θά παρουσιασθῆ φωτιά· οὔτε ἐν τῇ φωτιᾷ θά βρῆται ὁ Κύριος· καὶ μετὰ τὴν φωτιὰ θά ἀκουσθῆ ἡχος λεπτῆς αὐρας, καὶ ἐκεῖ θά εἶναι ὁ Κύριος. Καὶ μόλις ἤκουσε αὐτὰ ὁ Ἡλίας, σκέπασε τὸ πρόσωπό του μετὰ τὴν μηλωτὴν (τὴν προβιά) του, καὶ βγήκε

αὐτοῦ ἐν τῇ μηλωτῇ αὐτοῦ, καὶ ἐξῆλθε καὶ ἔστη παρὰ τὸ σπήλαιον. Καὶ εἶπε Κύριος πρὸς αὐτόν· Πορεύου, καὶ ἀνάστρεφε εἰς τὴν ὁδὸν σου, καὶ ἤξεις εἰς ὁδὸν ἐρήμου Δαμασκοῦ, καὶ χρίσεις τὸν Ἐλισσαιὲ υἱὸν Σαφάτ, ἀντὶ σοῦ εἰς Προφήτην.

Ἐκτενής....Κεφαλοκλισία.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 11-12,-13,-14).

Ἀπόστιχα.

Ὁ πάλαι τῷ Μωσεῖ συλλαλήσας, ἐπὶ τοῦ ὄρους Σινᾶ διὰ συμβόλων, Ἐγὼ εἰμι, λέγων ὁ Ὦν, σήμερον ἐπ' ὄρος Θαβώρ, μεταμορφωθείς ἐπὶ τῶν μαθητῶν, ἔδειξε τὸ ἀρχέτυπον κάλλος τῆς εἰκόνας, ἐν ἑαυτῷ τὴν ἀνθρωπίνην, ἀναλαβοῦσαν οὐσίαν, καὶ τῆς τοιαύτης χάριτος, μάρτυρας παραστησάμενος Μωυσῆν καὶ Ἡλίαν, κοινωνοὺς ἐποιεῖτο τῆς εὐφροσύνης, προμηνύοντας τὴν ἔνδοξον διὰ Σταυροῦ, καὶ σωτήριον Ἀνάστασιν.

Στίχ. Σοὶ εἰσιν οἱ οὐρανοί, καὶ σὴ ἔστιν ἡ γῆ.

Τὴν σὴν τοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ προορώμενος, ἐν Πνεύματι διὰ σαρκός, πρὸς ἀνθρώπους ἐπιδημίαν, ὁ θεοπάτωρ Δαυῖδ, πόρρωθεν πρὸς εὐφροσύνην συγκαλεῖται τὴν κτίσιν, καὶ προφητικῶς ἀνακράζει. Θαβώρ καὶ Ἑρμών ἐν τῷ ὀνόματί σου ἀγαλλιάσονται. Ἐν τούτῳ γὰρ ἐπιβὰς τῷ ὄρει Σωτῆρ μετὰ τῶν μαθητῶν σου, τὴν ἀμαυρωθεῖσαν ἐν Ἀδάμ

καὶ στάθηκε κοντὰ στό Σπήλαιο. Καὶ τοῦ εἶπε ὁ Κύριος· Πήγαινε καὶ ἐπίστρεψε στό δρόμο σου, καὶ πήγαινε στό δρόμο τῆ ἐρήμου τῆς Δαμασκοῦ· καὶ θά χρίσεις μέ μύρο τόν Ἐλισσαιὸ τό γιό τοῦ Σαφάτ Προφήτη ἀντὶ γιὰ σένα (στή θέση σου).

Ἐκτενής....Κεφαλοκλισία.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 11-12,-13,-14).

Ἀπόστιχα.

Αὐτός πού παλαιά μίλησε μέ τό Μωυσῆ ἐπάνω στό ὄρος Σινᾶ μέ σύμβολα λέγοντας, ἐγὼ εἶμαι ὁ Ὦν (ὁ Θεός πού ὑπάρχει), σήμερα ἐπάνω στό ὄρος Θαβώρ, ἀφοῦ μεταμορφώθηκε μπροστά στους Μαθητές του, ἔδειξε τό πρωτότυπο κάλλος τῆς εἰκόνας του παίρνοντας στόν ἑαυτό του τὴν ἀνθρώπινη οὐσία· καὶ ἀφοῦ παρουσίασε ὡς μάρτυρες τῆς χάριτος αὐτοῦ τοῦ εἴδους τό Μωυσῆ καὶ τόν Ἡλία, τούς ἔκανε συμμετόχους στήν εὐφροσύνη, οἱ ὅποιοι θά προμηνούσαν τόν σταυρικό του θάνατο καὶ τὴ σωτήρια ἀνάσταση.

Στίχ. Δικοί σου εἶναι οἱ οὐρανοί, καὶ δική σου εἶναι ἡ γῆ.

Ὁ Θεοπάτωρ (πρόγονος τοῦ Θεανθρώπου) Δαυῖδ προβλέποντας μέ τὴ χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τόν ἐρχομό στους ἀνθρώπους μέ σῶμα σοῦ τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, ἀπό μακριὰ προσκαλεῖ τὴν κτίση στήν εὐφροσύνη, καὶ προφητικῶς διακηρύττει. Τό Θαβώρ καὶ τό Ἑρμών θά χαροῦν ἐξ αἰτίας τοῦ ὀνόματός σου. Διότι ἀφοῦ ἀνέβηκες σ' αὐτό τό ὄρος, Σωτήρα, μαζί μέ τούς Μαθητές σου, τὴ φύση τοῦ

φύσιν, μεταμορφωθείς, ἀπαστράψαι πάλιν πεποίηκας, μεταστοιχειώσας αὐτήν, εἰς τὴν σὴν τῆς Θεότητος δόξαν τε καὶ λαμπρότητα. Διὸ βοῶμέν σοι· Δημιουργέ τοῦ παντός, Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. Θαβῶρ καὶ Ἑρμών ἐν τῷ ὀνόματί σου ἀγαλλιάσονται.

Τὸ ἄσχετον τῆς σῆς φωτοχυσίας, καὶ ἀπρόσιτον τῆς Θεότητος, θεασάμενοι τῶν Ἀποστόλων οἱ πρόκριτοι, ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Μεταμορφώσεως, ἀναρχε Χριστέ, τὴν θείαν ἠλλοιώθησαν ἔκστασιν, καὶ νεφέλη περιλαμφθέντες φωτεινῇ, φωνῆς ἤκουον Πατρικῆς, βεβαιούσης τὸ μυστήριον τῆς σῆς ἐνανθρωπήσεως, ὅτι εἷς ὑπάρχεις καὶ μετὰ σάρκωσιν, Υἱὸς μονογενῆς καὶ Σωτὴρ τοῦ κόσμου.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Πέτρῳ καὶ Ἰακώβῳ καὶ Ἰωάννῃ, τοῖς προκρίτοις μαθηταῖς σου Κύριε, σήμερον ὑπέδειξας ἐν τῷ ὄρει τῷ Θαβῶρ, τὴν δόξαν τῆς θεϊκῆς σου μορφῆς· ἔβλεπον γὰρ τὰ ἱμάτιά σου, ἀστράψαντα ὡς τὸ φῶς καὶ τὸ πρόσωπόν σου ὑπὲρ τὸν ἥλιον καὶ μὴ φέροντες ὄραν τὸ ἄστεκτον τῆς σῆς ἐλλάμψεως, εἰς γῆν κατέπιπτον, μηδὲν ἀτενίσαι ἰσχύοντες. Φωνῆς γὰρ ἤκουον μαρτυροῦσης ἄνωθεν· Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱὸς μου ὁ ἀγαπητός, ὁ ἐλθὼν εἰς τὸν κόσμον σῶσαι τὸν ἄνθρωπον.

ἀνθρώπου πού σκοτίσθηκε στό πρόσωπο τοῦ Ἀδάμ, μέ τή μεταμόρφωσή σου τὴν ἔκανες νά ἀστράψει πάλι, διότι τή μετέβαλες (καὶ τὴν ἔφερες) στή δική σου δόξα καὶ λαμπρότητα τῆς Θεότητος. Γί' αὐτό φωνάζουμε σ' ἐσένα· Δημιουργέ τοῦ παντός, Κύριε, δόξα σοι.

Στίχ. Τό Θαβῶρ καὶ τό Ἑρμών χάρη στό ὄνομά σου θά σκιρτήσουν ἀπό ἀγαλλίαση.

Βλέποντας οἱ κορυφαῖοι Ἀπόστολοι, Ἄναρχε Χριστέ, τὴν ἀδυναμία τους, νά κατέχουν τό φῶς σου πού ξεχυνόταν, καὶ νά πλησιάσουν τὴ Θεότητα, ἐπάνω στό ὄρος τῆς Μεταμορφώσεως, ἀλλοιώθηκαν καὶ ἔπεσαν σέ θεϊκὴ ἔκσταση· καὶ ἀφοῦ περικυκλώθηκαν ἀπό τό φῶς τῆς φωτεινῆς νεφέλης, ἄκουαν Πατρικὴ φωνή, πού βεβαίωνε τὸ μυστήριον τῆς ἐνανθρωπήσεώς σου, ὅτι δηλαδή εἶσαι ἓνας (καὶ ὁ ἴδιος) καὶ μετὰ τὴ σάρκωσή σου, Υἱὸς Μονογενῆς τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτήρας τοῦ κόσμου.

Δόξα ... Καὶ νῦν...

Στόν Πέτρο καὶ στόν Ἰωάννη καὶ στόν Ἰακώβο, τοὺς κορυφαίους Μαθητές σου, Κύριε, σήμερον στό ὄρος Θαβῶρ ἔδειξες τὴ δόξα τῆς θεϊκῆς σου μορφῆς· διότι ἔβλεπαν τὰ ἐνδύματά σου, νά ἀστράφτουν ὡς φῶς, καὶ τό πρόσωπό σου, νά λάμπει περισσότερο ἀπό τὸν ἥλιο, καὶ μὴ ἀντέχοντας νά βλέπουν τὴν ἀσυγκράτητή σου λάμψη ἔπεφταν στή γῆ, χωρὶς νά μποροῦν καθόλου, νά σέ ἀτενίσουν. Διότι ἄκουαν φωνὴ ἀπό ψηλά, πού μαρτυροῦσε. Αὐτός εἶναι ὁ Υἱὸς μου ὁ ἀγαπητός, πού ἦλθε στόν κόσμο, νά σώσει τὸν ἄνθρωπο.

<p>Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιο. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 15,-16). Απολυτίκιον. Μετεμορφώθης ἐν τῷ ὄρει, Χριστέ ὁ Θεός, δείξας τοῖς Μαθηταῖς σου τήν δόξαν σου, καθὼς ἠδύναντο. Λάμψον καὶ ἡμῖν τοῖς ἀμαρτωλοῖς, τὸ φῶς σου τὸ ἄϊδιον, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, φωτοδότα δόξα σοι. Απόλυσις. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 16-17).</p> <p>6 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ. ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ ΟΡΘΟΣ Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 17-31). Καθίσματα. Τὴν τῶν βροτῶν ἐναλλαγὴν, τὴν μετὰ δόξης σου Σωτήρ, ἐν τῇ δευτέρᾳ καὶ φρικτῇ, τῆς σῆς ἐλεύσεως δεικνύς, ἐπὶ τοῦ ὄρους Θαβώρ μετεμορφώθης, Ἡλίας καὶ Μωσῆς συνελάλουν σοι, τοὺς τρεῖς τῶν Μαθητῶν συνεκάλεσας, οἱ κατιδόντες, Δέσποτα τὴν δόξαν σου, τῇ ἀστραπῇ σου ἐξέστησαν, ὁ τότε τούτοις, τὸ φῶς σου λάμψας, φώτισον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.</p> <p>Δόξα... Καὶ νῦν... (Τὸ αὐτὸ). Ἐπὶ τὸ ὄρος τὸ Θαβώρ, μετεμορφώθης, Ἰησοῦ, καὶ νεφέλη φωτεινὴ, ἐφηπλωμένη ὡς σκηνὴ, τοὺς Ἀποστόλους τῆς δόξης σου</p>		<p>Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιο. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 15,-16). Απολυτίκιο. Μεταμορφώθηκες ἐπάνω στό ὄρος, Χριστέ Θεέ μας, δείχνοντας στοὺς Μαθητές σου τὴ δόξα σου, ὅσο μποροῦσαννά δοῦν. Λάμψε καὶ σ' ἐμᾶς τοὺς ἀμαρτωλοῦ τό φῶς σου τό αἰώνιο, μέ τίς πρεσβεῖες τῆς Θεοτόκου, Φωτοδότα, δόξα σοι. Απόλυση. (Σελίδα 16-17).</p> <p>6 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ. ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ ΟΡΘΟΣ Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 17-31). Καθίσματα. Μεταμορφώθηκες ἐπάνω στό ὄρος Θαβώρ δείχνον- τας, ὅτι θά ἀλλάξουν οἱ ἄνθρωποι μαζί μέ τὴ δόξα σου, Σωτήρα, κατά τὴ δεύτερη καὶ φρικτὴ ἡμέρα τοῦ ἐρχομοῦ σου ὁ Ἡλίας καὶ ὁ Μωυσῆς συζητοῦσαν μαζί σου· κάλεσες μαζί σου τοὺς τρεῖς ἀπὸ τοὺς Μαθητές σου, οἱ ὅποιο μόλις εἶδαν τὴ δόξα σου, Κύριε, ἐξεπλάγησαν (τά ἔχασαν) μέ τὴ λάμψη σου· Ἐσύ πού τότε ἔλαμψες σ' αὐτούς τό φῶς σου, φώτισε τίς ψυχές μας.</p> <p>Δόξα ... Καὶ νῦν... (Τὸ ἴδιο). Ἐπάνω στό ὄρος Θαβώρ μεταμορφώθηκες Ἰησοῦ, καὶ νεφέλη φωτεινὴ ἀπλωμένη ὡς σκηνὴ σκέπασε τοὺς Ἀποστόλους μέ τὴ δόξα σου· γι' αὐτὸ καὶ</p>
--	--	---

<p>κατεκάλυψεν· ὅθεν καὶ εἰς γῆν ἐναπέβλεπον, μὴ φέροντες ὄραν τὴν λαμπρότητα, τῆς ἀπροσίτου δόξης τοῦ προσώπου σου, ἄναρχε Σῶτερ Χριστέ ὁ Θεός, ὁ τότε τούτοις, τὸ φῶς σου λάμπας, φώτισον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.</p> <p>Δόξα... Καὶ νῦν... (Τὸ αὐτὸ).</p> <p>Ὁ ἀνελθὼν σὺν Μαθηταῖς ἐν τῷ ὄρει, καὶ ἐν τῇ δόξῃ τοῦ Πατρὸς ἀπαστρέψας, σὺν Μωυσῆ Ἡλίας σοὶ παρίστανται· Νόμος καὶ Προφηταὶ γὰρ ὡς Θεῷ λειτουργοῦσιν, ᾧ καὶ τὴν Υἱότητα τὴν φυσικὴν ὁ Γεννήτωρ, ὁμολογῶν ἐκάλεσεν Υἱόν, ὃν ἀνυμνοῦμεν σὺν σοὶ καὶ τῷ Πνεύματι.</p> <p>Δόξα... Καὶ νῦν... (Τὸ αὐτὸ).</p> <p>Ἀναβαθμοί.</p> <p>Τό Α'. Ἀντίφωνον τοῦ Δ'. ἤχου. (Σελίς 9). Προκείμενον.</p> <p>Θαβῶρ καὶ Ἑρμών ἐν τῷ ὀνόματί σου ἀγαλλιάσονται.</p> <p>Στίχ. Σοὶ εἰσιν οἱ οὐρανοί, καὶ σὴ ἐστὶν ἡ γῆ.</p> <p>Τάξις τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ὁρθρου. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 33). Εὐαγγέλιον.</p> <p>Κατὰ Λουκᾶν. (Θ'. 28-36).</p> <p>Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, παραλαμβάνει ὁ Ἰησοῦς τὸν Πέτρον καὶ Ἰωάννην καὶ Ἰάκωβον καὶ ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος προσεύξασθαι. Καὶ ἐγένετο</p>		<p>ἔστρεψαν τὸ πρόσωπο στή γῆ, μὴ ὑποφέροντας (μὴ ἀντέχοντας) νὰ βλέπουν τὴ λαμπρότητα τῆς ἀπλησίαστης δόξης τοῦ προσώπου σου, Ἄναρχε Σωτήρα Χριστέ Θεέ μας. Ἐσὺ πού τότε ἔλαμψες σ' αὐτούς τὸ φῶς σου, φώτισε τίς ψυχές μας.</p> <p>Δόξα ... Καὶ νῦν... (Τὸ ἴδιο).</p> <p>Ἐσὺ πού ἀνέβηκες στὸ ὄρος μαζί μέ τούς Μαθητές σου, καὶ ἔλαμψες μέσα στή δόξα τοῦ Πατέρα, σ' ἐσένα παρουσιάσθηκαν ὁ Ἡλίας μαζί μέ τὸ Μωυσῆ· διότι ὁ Νόμος καὶ οἱ Προφῆτες σέ ὑπηρετοῦν ὡς Θεό, γιὰ τὸν ὁποῖο, καὶ ὁ Γεννήτορας (αὐτός πού σέ γέννησε) ὁμολογώντας σε ὅτι εἶσαι Υἱός του φυσικός, σέ ὀνόμασε Υἱό· αὐτόν ἀνυμνοῦμε μαζί μ' ἐσένα καὶ μέ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα.</p> <p>Δόξα ... Καὶ νῦν... (Τὸ ἴδιο).</p> <p>Ἀναβαθμοί.</p> <p>Τό Α'. Ἀντίφωνο τοῦ Δ'. ἤχου. (Σελίδα 9). Προκείμενο.</p> <p>Τό Θαβῶρ καὶ τὸ Ἑρμών ἐξ αἰτίας τοῦ ὀνόματός σου θά ἀγαλλιάσονται.</p> <p>Στίχ. Δικοί σου εἶναι οἱ οὐρανοί, καὶ δική σου εἶναι ἡ γῆ.</p> <p>Τάξη τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ὁρθρου. Συλλειτουργικό. Σελίδα 33). Εὐαγγέλιο.</p> <p>Κατὰ Λουκᾶν. (Θ'. 28-36).</p> <p>Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ πῆρε μαζί του ὁ Ἰησοῦς τὸν Πέτρο καὶ τὸν Ἰωάννη καὶ τὸν Ἰάκωβο, καὶ ἀνέβηκε στὸ ὄρος, νὰ προσευχηθεῖ. Καὶ ἐνῶ προσευχόταν ἡ μορφή</p>
---	--	--

ἐν τῷ προσεύχεσθαι αὐτὸν τὸ εἶδος τοῦ προσώπου αὐτοῦ ἕτερον καὶ ὁ ἱματισμὸς αὐτοῦ λευκὸς ἕξαστραπτῶν. Καὶ ἰδοὺ ἄνδρες δύο συνελάλουν αὐτῷ, οἵτινες ἦσαν Μωυσῆς καὶ Ἡλίας, οἱ ὀφθέντες ἐν δόξῃ ἔλεγον τὴν ἔξοδον αὐτοῦ ἣν ἔμελλε πληροῦν ἐν Ἱερουσαλήμ. Ὁ δὲ Πέτρος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ ἦσαν βεβαρημένοι ὑπνω· διαγρηγορήσαντες δὲ εἶδον τὴν δόξαν αὐτοῦ καὶ τοὺς δύο ἄνδρας τοὺς συνεστῶτας αὐτῷ. Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ διαχωρίζεσθαι αὐτοὺς ἀπ' αὐτοῦ εἶπεν ὁ Πέτρος πρὸς τὸν Ἰησοῦν· Ἐπιστάτα, καλὸν ἐστὶν ἡμᾶς ὧδε εἶναι· καὶ ποιήσωμεν σκηναὶς τρεῖς, μίαν σοὶ καὶ μίαν Μωυσεῖ καὶ μίαν Ἡλίᾳ, μὴ εἰδῶς ὃ λέγει. Ταῦτα δὲ αὐτοῦ λέγοντος ἐγένετο νεφέλη καὶ ἐπεσκίασεν αὐτούς· ἐφοβήθησαν δὲ ἐν τῷ εἰσελθεῖν ἐκείνους εἰς τὴν νεφέλην· καὶ φωνὴ ἐγένετο ἐκ τῆς νεφέλης λέγουσα. Οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός· αὐτοῦ ἀκούετε. Καὶ ἐν τῷ γενέσθαι τὴν φωνὴν εὐρέθη Ἰησοῦς μόνος. Καὶ αὐτοὶ ἐσίγησαν καὶ οὐδενὶ ἀπήγγειλαν ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις οὐδὲν ὧν ἑώρακασιν.

Ὁ Ν. Ψαλμός.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 34-35).

Πεντηκοστάριον.

Ὁ φωτί σου ἄπασαν τὴν οἰκουμένην ἀγιάσας, εἰς ὄρος ὑψηλὸν μετεμορφώθης, ἀγαθέ, δείξας τοῖς Μαθηταῖς σου τὴν δυναστείαν σου, ὅτι κόσμον λυτροῦσαι ἐκ

τοῦ προσώπου του ἔγινε διαφορετική, καὶ τὰ ἐνδύματά του ἔγιναν λευκά καὶ ἄστραφταν. Καὶ νά, δύο ἄνδρες συνομιλοῦσαν μαζί του, πού ἦταν ὁ Μωυσῆς καὶ ὁ Ἡλίας, οἱ ὁποῖοι ἐμφανίσθηκαν, καὶ ἔλεγον γιὰ τὴν ἀναχώρησή του (ἀπὸ τὸν κόσμο), πού ἐπρόκειτο νά ἐκπληρωθεῖ στὴν Ἱερουσαλήμ. Καὶ ὁ Πέτρος καὶ οἱ ἄλλοι δύο, πού ἦταν μαζί του, εἶχαν κυριευθεῖ ἀπὸ βαριά νύστα. μόλις ὁμως συνῆλθαν ἀπὸ τὴν ὑπνηλία τους, εἶδαν τὴ δόξα του, καὶ τοὺς δύο ἄνδρες, πού στέκονταν μαζί του. Καὶ ἐνῶ ἐπρόκειτο νά χωρισθοῦν αὐτοὶ ἀπ' αὐτόν, εἶπε ὁ Πέτρος πρὸς τὸν Ἰησοῦ· Διδάσκαλε, εἶναι ὠραῖο, νά μείνουμε ἐδῶ· ἄς κάνουμε τρεῖς σκηνές, μία γιὰ σένα, μία γιὰ τὸ Μωυσῆ καὶ μία γιὰ τὸν Ἡλία, χωρὶς νά ξέρει τί ἔλεγε. Καὶ ἐνῶ αὐτός ἔλεγε αὐτά, παρουσιάσθηκε μία νεφέλη καὶ τοὺς ἐσκέπασε· Καὶ φοβήθηκαν, ὅταν ἐκεῖνοι βρέθηκαν μέσα στὴ νεφέλη· καὶ ἀκούσθηκε φωνὴ ἀπὸ τὴ νεφέλη πού ἔλεγε. Αὐτός εἶναι ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, αὐτόν νά ἀκούτε. Καὶ ὅταν ἀκούσθηκε ἡ φωνή, βρέθηκε ὁ Ἰησοῦς μόνος. Καὶ αὐτοὶ σώπασαν, καὶ σέ κανένα δέν εἶπαν ἐκεῖνες τίς ἢ μέρες τίποτε, ἀπὸ ὅσα εἶδαν.

Ὁ Ν. Ψαλμός.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 34-35).

Πεντηκοστάριο.

Ἐσύ πού μέ τό φῶς σου ἀγιάσες ὅλη τὴν οἰκουμένη, σέ ὄρος ὑψηλό μεταμορφώθης, ἀγαθέ, δείχνοντας στοὺς Μαθητές σου τὴ δύναμή σου, ὅτι δηλαδὴ λυτρῶνεις τὸν κόσμον ἀπὸ τὴν παράβαση (τό

παραβάσεως. Διὸ βοῶμέν σοι· Εὐσπλαγχνε
Κύριε, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

«Σῶσον ὁ Θεός...».

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 36-37).

Κανόνες.

ᾠδὴ Α'. Πρῶτος.

«Χοροὶ Ἰσραὴλ, ἀνίκμοις ποσί, πόντον
ἐρυθρόν, καὶ ὑγρὸν βυθὸν διελάσαντες,
ἀναβάτας τριστάτας, δυσμενεῖς ὀρῶντες ἐν
αὐτῷ ὑποβρυχίους, ἐν ἀγαλλιάσει ἔμελλον·
ἄσωμεν τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδόξασται».

Ῥήματα ζωῆς τοῖς φίλοις Χριστός, καὶ περὶ
τῆς θείας δημηγορῶν βασιλείας ἔφη. Ἐν ἐμοὶ
τὸν Πατέρα ἐπιγνώσεσθε, φωτὶ ὡς ἐξαστράψω
ἀπροσίτω, ἐν ἀγαλλιάσει μέλποντες. Ἄισωμεν
τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδόξασται.

Ἰσχὺν τῶν ἐθνῶν κατέδεσθε, φίλοι
Μαθηταί, θαυμαστήσεσθε δὲ τῷ πλούτῳ
αὐτῶν, ὅτι δόξης πληροῦσθε, ὡς ὀφθήσομαι,
λαμπρότερος ἡλίου ἐξαστράπτων, ἐν
ἀγαλλιάσει μέλποντες· Ἄισωμεν τῷ Θεῷ ἡμῶν,
ὅτι δεδόξασται.

Σήμερον Χριστὸς ἐν ὄρει Θαβώρ, λάμπας
ἀμυδρῶς, θεϊκῆς ἀγῆς ὡς ὑπέσχετο,
Μαθηταῖς παρεγύμνου χαρακτηρᾶ·
σελασφόρου δὲ πλησθέντες θείας αἴγλης, ἐν
ἀγαλλιάσει ἔμελλον. Ἄισωμεν τῷ Θεῷ ἡμῶν,

προπατορικό ἀμάρτημα). Γι' αὐτὸ φωνάζουμε σ' ἐσένα·
Εὐσπλαγχνε, Κύριε, σῶσε τίς ψυχές μας.

«Σῶσον ὁ Θεός...».

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 36-37).

Κανόνες.

ᾠδὴ Α'. Πρῶτος.

Τὰ πλήθη τοῦ Ἰσραὴλ ἀφοῦ μέ ἄβρεχα πόδια δια-
πέρασαν τὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα καὶ τὸν ὑγρὸ βυθὸ,
βλέποντας καταποντισμένους σ' αὐτὸν τοὺς
ἀντιπάλους τους, τοὺς ἰππεῖς καὶ τοὺς ἄρματηλάτες,
μέ ἀγαλλίαση ἔψαλλαν· ἄς ψάλουμε στό Θεό μας, διότι
εἶναι δοξασμένος.

Ὁ Χριστὸς στοὺς φίλους του (εἶπε) λόγια ζωῆς μι-
λώντας γιὰ τὴ θεϊκὴ Βασιλεία. Μέσα ἀπὸ μένα θά
γνωρίσετε καλά τὸν Πατέρα, ὅταν θά ἀστράψω μέ τό
φῶς τό ἀπρόσιτο (ἀπλησίαστο), καθὼς θά ψάλλετε μέ
ἀγαλλίαση. Ἄς ψάλουμε στό Θεό μας, διότι εἶναι δοξα-
σμένος.

Θά φᾶτε (θά καταβάλετε) τὴ δύναμη τῶν ἐθνῶν,
φίλοι Μαθητές, καὶ θά δοξασθεῖτε μέ τὰ πλούτη τους,
διότι θά γεμίσετε μέ δόξα, ὅταν φανῶ, νά ἀστράψω
λαμπρότερος ἀπὸ τὸν ἥλιο, καθὼς θά ψάλλετε μέ
ἀγαλλίαση· Ἄς ψάλουμε στό Θεό μας, διότι εἶναι δοξα-
σμένος.

Σήμερα ὁ Χριστὸς στό ὄρος Θαβώρ, ἀφοῦ ἔλαμψε
ἀμυδρά, ὅπως ὑποσχέθηκε, ἄφησε νά φανεῖ στοὺς
Μαθητές ἡ σφραγίδα τῆς θεϊκῆς του λάμψεως· καὶ
ἀφοῦ γέμισαν ἀπὸ τὴ φωτεινὴ θεϊκὴ λάμψη, μέ
ἀγαλλίαση ἔψαλλαν. Ἄς ψάλουμε στό Θεό μας, διότι

<p>ὅτι δεδόξασται. Δεύτερος. Μωσῆς ἐν θαλάσῃ προφητικῶς, ἰδὼν ἐν νεφέλῃ καὶ ἐν στύλῳ πάλαι πυρός, τὴν δόξαν Κυρίου ἀνεβόα· τῷ Λυτρωτῇ καὶ Θεῷ ἡμῶν ἄσωμεν. Ὡς πέτρα τῷ σώματι σκεπασθεῖς, τῷ τεθεωμένῳ, τὸν ἀόρατον καθορῶν, Μωσῆς ὁ θεόπτης ἀνεβόα· τῷ Λυτρωτῇ καὶ Θεῷ ἡμῶν ἄσωμεν. Σὺ ἐπὶ τοῦ ὄρους τοῦ νομικοῦ, καὶ ἐν Θαβωρίῳ, καθωράθης τῷ Μωυσῆ, ἐν γνόφῳ τὸ πάλαι, ἐν φωτὶ δέ, νῦν ἀπροσίτῳ τῆς Θεότητος. Ὡιδὴ Γ'. Πρῶτος. «Τόξον δυνατῶν ἠσθένησε, καὶ οἱ ἀσθενοῦντες, περιεζώσαντο δύναμιν· διὰ τοῦτο ἐστερεώθη, ἐν Κυρίῳ ἡ καρδιά μου». Ὅλον τὸν Ἀδὰμ φορέσας Χριστέ, τὴν ἀμαυρωθεῖσαν ἀμείψας ἐλάμπρυνας πάλαι φύσιν, καὶ ἀλλοιώσει τῆς μορφῆς σου ἐθεούρησας. Στύλῳ πυριμόρφῳ καὶ νεφέλῃ πάλαι, ὁ ἐν τῇ ἐρήμῳ τὸν Ἰσραὴλ ἄγων, σήμερον ἐν τῷ ὄρει Θαβῶρ ἀρρήτως, ἐν φωτὶ Χριστὸς ἐξέλαμψεν. Δεύτερος. Ἡ σκιάζουσα δόξα, ἐν τῇ σκηνῇ πρότερον, καὶ τῷ Μωυσῆ ὁμιλοῦσα, τῷ σῶ θεράποντι, τύπος γεγένηται, τῆς ἀστραψάσης ἀρρήτως, ἐν</p>		<p>εἶναι δοξασμένος. Δεύτερος. Ὁ Μωυσῆς παλαιὰ στὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα βλέποντας προφητικά μέσα σὲ νεφέλη καὶ σὲ πύρινο στύλο τὴ δόξα τοῦ Κυρίου ἐκραύγαζε· Ἄς ψάλουμε στό Λυτρωτῇ καὶ Θεό μας. Σκεπασμένος μέ τό θεωμένο σῶμα, σάν μέ πέτρα ὁ Μωυσῆς ὁ θεόπτης (αὐτός πού εἶδε τό Θεό) βλέποντας τόν ἀόρατο φώναζε· ἄς ψάλουμε στό Λυτρωτῇ καὶ Θεό μας. Ἐσύ ἐμφανίσθηκες στό Μωυσῆ ἐπάνω στό ὄρος τοῦ Νόμου (τό Σινᾶ) καὶ στό Θαβῶρ, παλαιὰ (στό Σινᾶ) μέσα σὲ σκοτάδι, τώρα ὅμως (στό Θαβῶρ) μέσα στό ἀπλησίαστο φῶς τῆς Θεότητος. Ὡιδὴ Γ'. Πρῶτος. Τό τόξο τῶν δυνατῶν ἐξασθένησε καὶ οἱ ἀσθενεῖς ζώσθηκαν μέ δύναμη· γι' αὐτό στερεώθηκε ἡ καρδιά μου μέ τὴ δύναμη τοῦ Κυρίου. Ἀφοῦ φόρεσες τόν Ἀδὰμ ὀλόκληρο, Χριστέ, καί μετέβαλες τὴ φύση του, πού εἶχε σκοτισθεῖ πρίν, τὴν λάμπρυνες, καί μέ τὴ Μεταμόρφωσή σου τὴν ἔκανες θεό. Αὐτός πού ὀδηγοῦσε τόν Ἰσραὴλ μέ στύλο πύρινο καὶ μέ νεφέλη παλαιὰ, ὁ Χριστός, σήμερα στό ὄρος Θαβῶρ μέ τρόπο ἀνέκφραστο ἔλαμψε μέσα σὲ φῶς. Δεύτερος. Ἡ δόξα πού ὡς νεφέλη ἐσκίαζε παλαιότερα τὴ σκηνή, καὶ ὁμιλοῦσε στό Μωυσῆ, τό δοῦλο σου, ἔγινε τύπος τῆς Μεταμορφώσεώς σου, Κύριε, πού ἀστραψε</p>
---	--	--

Θαβώρ σου Δέσποτα Μεταμορφώσεως.

Συνανηθέ σοι Λόγε, μονογενές ὕψιστε, ἡ τῶν Ἀποστόλων ἀκρότης, ἐπὶ τοῦ ὄρους Θαβώρ, καὶ συμπαρέστησαν ὅ,τε Μωσῆς καὶ Ἡλίας, ὡς Θεοῦ θεράποντες, μόνε φιλάνθρωπε.

Θεὸς ὅλος ὑπάρχων, ὅλος βροτὸς γέγονας, ὅλη τῇ Θεότητι μίξας τὴν ἀνθρωπότητα, ἐν ὑποστάσει σου, ἦν ἐν δυσὶ ταῖς οὐσίαις, Μωυσῆς Ἡλίας τε, εἶδον ἐν ὄρει Θαβώρ.

Μικρά Συναπτή.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 37-38).

Κάθισμα.

Ἐπὶ τὸ ὄρος τὸ Θαβώρ, μετεμορφώθης ὁ Θεός, ἀναμέσον Ἡλιοῦ, καὶ Μωυσέως τῶν σοφῶν, σὺν Ἰακώβῳ καὶ Πέτρῳ καὶ Ἰωάννῃ· ὁ Πέτρος δὲ συνῶν, ταῦτά σοι ἔλεγε. Καλὸν ᾧδέ ἐστι, ποιῆσαι τρεῖς σκηνάς, μίαν Μωσεῖ, καὶ μίαν Ἡλία, καὶ μίαν σοὶ τῷ Δεσπότη Χριστῷ. Ὁ ὁ τότε τούτοις, τὸ φῶς σου λάμψας, φώτισον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καὶ νῦν... (Τὸ αὐτὸ).

Ἰδιὴ Δ'. Πρῶτος.

«Εἰσακήκοα τὴν ἔνδοξον οἰκονομίαν σου Χριστέ ὁ Θεός, ὅτι ἐτέχθης ἐκ τῆς Παρθένου, ἵνα ἐκ πλάνης ῥύση τοὺς κραυγάζοντας· δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε».

στό Θαβώρ κατὰ τρόπο ἀνέκφραστο (ἀνεκδιήγητο).

Ἀνέβηκαν μαζί σου, Λόγε Μονογενές, Ὑψιστε, οἱ κορυφαῖοι τῶν Ἀποστόλων ἐπάνω στό ὄρος Θαβώρ, καὶ παρευρέθηκαν μαζί καὶ ὁ Μωυσῆς καὶ ὁ Ἡλίας, ὡς ὑπηρέτες τοῦ Θεοῦ, μόνε φιλάνθρωπε.

Ἐνῶ ἦσαν ὁλόκληρος Θεός, ὁλόκληρος ἔγινες ἄνθρωπος, ἀναμιγνύοντας τὴν ἀνθρώπινη φύση μέ ὅλη τὴ Θεότητα μέσα στό πρόσωπό σου, τό ὁποῖο μέ τίς δύο οὐσίες (φύσεις) ὁ Μωυσῆς καὶ ὁ Ἡλίας εἶδαν στό ὄρος Θαβώρ.

Μικρὴ Συναπτή.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 37-38).

Κάθισμα.

Ἐπάνω στό ὄρος Θαβώρ μεταμορφώθηκες, Θεέ μου, ἀνάμεσα στόν Ἡλία καὶ τὸ Μωυσῆ, πού ἦταν σοφοί (φωτισμένοι), μαζί μέ τόν Ἰάκωβο καὶ τόν Πέτρο καὶ τόν Ἰωάννη· καὶ ὁ Πέτρος τὴν ὥρα πού ἦταν μαζί σου, σοῦ ἔλεγε τά ἑξῆς. Εἶναι ὠραῖο, νά κάνουμε ἐδῶ τρεῖς σκηνές, μία γιά τό Μωυσῆ καὶ μία γιά τόν Ἡλία καὶ μία γιά σένα, τόν Κύριό μας τό Χριστό. Ἐσύ πού ἔλαμψες τότε τό φῶς σου σ' ἐκείνους, φώτισε τίς ψυχές μας.

Δόξα... Καὶ νῦν... (Τὸ Ἴδιο).

Ἰδιὴ Δ'. Πρῶτος.

Ἄκουσα τό ἔνδοξο σχέδιό σου γιά τὴ σωτηρία μας, Χριστέ Θεέ μου· ὅτι δηλαδή γεννήθηκες ἀπό τὴν Παρθένο, γιά νά λυτρώσεις ἀπό τὴν πλάνη, ἐκείνους πού κραυγάζουν· δόξα στή δύναμή σου, Κύριε.

<p>Νόμον ἐν Σινᾷ τῷ γράμματι, διατυπούμενος, Χριστέ ὁ Θεός, ἐν τῇ νεφέλῃ πυρί, καὶ γνόφῳ καὶ ἐν θυέλλῃ, ὥφθης ἐποχούμενος· δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.</p> <p>Ἵνα πιστώσῃ τὴν ἔνδοξον, οἰκονομίαν σου, Χριστέ ὁ Θεός, ὡς προϋπάρχων πρὸ τῶν αἰώνων, καὶ ὁ αὐτὸς ἐν νέφει τὴν ἐπίβασιν θείας, ἐν τῷ Θαβῶρ ἀρρήτως ἐξέλαμψας.</p> <p>Συλλαλοῦντες παρειστήκεισαν δουλοπρεπῶς, σοὶ τῷ Δεσπότη Χριστῷ, οἷς ἐν πυρὸς ἀτμίδι καὶ γνόφῳ, καὶ λεπτοτάτῃ αὔρα προσωμίλησας. Δόξα τῇ δυνάμει σου, Κύριε.</p> <p>Κατεμήνουσιν τὴν ἔξοδον, τὴν ἐν Σταυρῷ σου ἐν Θαβῶρ παρόντες, ὁ ἐν πυρὶ σε καὶ βάτῳ πάλαι, προκατιδὼν Μωσῆς, καὶ ὁ μετάρσιος δίφρῳ, ἐν πυρίνῳ Ἡλίας Χριστέ.</p> <p>Δεύτερος.</p> <p>«Ἐκ σαρκὸς σου βολίδες Θεότητος, ἐξεπορεύοντο, Προφητῶν καὶ Αποστόλων· ὅθεν οἱ πρόκριτοι, μέλλοντες ἀνεβῶν· δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε».</p> <p>Ὁ τὴν βάτον φυλάξας ἀλώβητον, προσομιλοῦσαν πυρὶ, τῷ Μωσεῖ θεολαμποῦσαν σάρκα ὑπέδειξας, Δέσποτα μελωδοῦντι· δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.</p> <p>Ὑπεκρῦβη ἀκτίσι Θεότητος, αἰσθητὸς</p>		<p>Ἐσὺ πού διατύπωσες μὲ γράμματα τὸν Νόμο στό Σινᾷ, Χριστέ Θεέ μας, φάνηκες νά εἶσαι ἀνεβασμένος (καθισμένος σάν σέ ὄχημα) στή νεφέλη, στή φωτιά καί στό σκοτάδι καί στή θυέλλα· δόξα στή δυνάμη σου, Κύριε.</p> <p>Γιά νά πιστοποιήσεις τὴν ἔνδοξη φροντίδα σου γιὰ μᾶς, Χριστέ Θεέ μας, ὅτι δηλαδή ὑπάρχεις προαιώνια, καί ὅτι εἶσαι θρονιασμένος ἐπάνω σέ σύννεφο, ἔλαμψες στό Θαβῶρ κατά τρόπο πού δέν μπορεῖ νά ἐκφρασθεῖ.</p> <p>Συνομιλώντας μαζί σου ἦταν παρόντες, ὡς ὑπηρέτες σ' ἐσένα, τὸν Κύριο τό Χριστό, αὐτοὶ στοὺς ὁποίους φανερώθηκες στή φωτιά, πού κάπνιζε καί στή λεπτότατη αὔρα. Δόξα στή δυνάμη σου, Κύριε.</p> <p>Μιλοῦσαν γιὰ τὴν ἔξοδό σου ἀπὸ τὸν κόσμο, πού θά γινόταν μὲ τὴ σταύρωσή σου, παρόντες στό Θαβῶρ, ὁ Μωσῆς, πού παλαιὰ σέ εἶδε μέσα στή φωτιά καί στή βάτο, καί ὁ Ἡλίας, Χριστέ, ὁ ὁποῖος ἀρπάχθηκε ψηλά μὲ πύρινο ἄρμα.</p> <p>Δεύτερος.</p> <p>Απὸ τό σῶμα σου ἐκτοξεύονταν βολίδες (ἀκτίνες) Θεότητος· γι' αὐτό οἱ κορυφαῖοι ἀπὸ τοὺς Προφῆτες καί ἀπὸ τοὺς Ἀποστόλους ψάλλοντας φώναζαν· δόξα στή δυνάμη σου, Κύριε.</p> <p>Ἐσὺ πού φύλαξες ἀβλαβῆ τὴ βάτο, ὅταν καιγόταν ἀπὸ τὴ φλόγα, ἔδειξες τό σῶμα σου, πού ἔλαμπε θεϊκά στό Μωσῆ, ὁ ὁποῖος ἔψαλλε· δόξα στή δυνάμη σου, Κύριε.</p> <p>Ἐεθώριασε μπροστά στίς ἀκτίνες τῆς Θεότητος ὁ</p>
---	--	---

ἥλιος, ὡς ἐν ὄρει Θαβωρίῳ, εἶδέ σε μεταμορφούμενον Ἰησοῦ μου. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Πῦρ μὴ φλέγον τὴν ὕλην τοῦ σώματος, ὠράθης ἄυλον, ὡς Μωσεῖ καὶ Ἀποστόλοις, ὠφθῆς Ἥλια τε, Δέσποτα εἰς ἐκ δύο, ἐν δυσὶ τελείαις ταῖς φύσεσιν.

Ἰδιή Ε'. Πρῶτος.

«Ὁ τοῦ φωτὸς διατμήξας τὸ πρωτόγονον χάος, ὡς ἐν φωτὶ τὰ ἔργα ὑμνεῖ σε Χριστέ, τὸν Δημιουργόν, ἐν τῷ φωτὶ σου τὰς ὁδοὺς ἡμῶν εὐθυνον».

Προσενωπίῳ σοι ὦραι ὑπεκλίθησαν· φῶς γὰρ καὶ πρὸ ποδῶν, ὑψίδρομον σέλας Χριστέ, ἥλιος εἶκε μορφὴν βροτεῖαν, ὡς ἀμεῖψαι εὐδόκησας.

Ἴδου Σωτὴρ ἀνεβόων, Μωσῆς καὶ Ἥλιας τῶν Μαθητῶν, ἐν ὄρει ἀγίῳ Θαβῶρ ἐνηχουμένων, Χριστὸς ὄν πάλαι, προηγγείλαμεν ὄντα Θεόν.

Ἡ ἀναλλοίωτος φύσις, τῇ βροτεῖα μιχθεῖσα, τῆς ἐμφεροῦς αὐλοῦ Θεότητος, φῶς παραγυμνοῦσα τοῖς Ἀποστόλοις, ἀπορρήτως ἐξέλαμψε.

Σὲ τὸ αἶδιον φέγγος, ἐν πατρῶα τῇ δόξῃ, οἱ Μαθηταί, ὡς εἶδον ἐκλάμψαν Χριστέ, σοὶ ἀνεβόων· ἐν τῷ φωτὶ σου, τὰς ὁδοὺς ἡμῶν

αἰσθητὸς ἥλιος, ὅταν σέ εἶδε στό ὄρος Θαβῶρ, νά μεταμορώνεσαι, Ἰησοῦ μου. Δόξα στή δύναμή σου, Κύριε.

Ἐμφανίσθηκες ὡς ἄυλη φωτιά, πού δέν ἔκαψε τὴν ὕλη τοῦ σώματος, ὅταν φάνηκες στό Μωυσῆ καὶ στοὺς Ἀποστόλους καὶ στὸν Ἥλια, ὡς ἕνας ἀποτελούμενος ἀπὸ δύο, δηλαδή (ἕνα πρόσωπο) μέ τέλειες τίς δύο φύσεις (θεία καὶ ἀνθρώπινη).

Ἰδιή Ε'. Πρῶτος.

Ἐσὺ πού διαχώρισες ἀπὸ τό φῶς τό ἀρχικό χάος (τό σκοτάδι), γιὰ νά ὑμνοῦν μέσα στό φῶς τὰ ἔργα σου ἐσένα, Χριστέ, τὸν Δημιουργό, μέ τό φῶς (τῶν ἐντολῶν) σου κατεύθυνε τὴν πορεία (τῆς ζωῆς) μας.

Μπροστά σου οἱ ὦρες (οἱ ἐποχές) ὑποκλίθηκαν, διότι τό φῶς γενικά, καὶ τό φῶς πού τρέχει ψηλά, ὁ ἥλιος, μπροστά στά πόδια σου ὑποχώρησε, ὅταν καταδέχθηκες, νά μεταβάλεις τὴν ἀνθρώπινη μορφὴ σου (νά μεταμορφωθεῖς).

Νά ὁ Σωτήρας, ὁ Χριστός, γιὰ τὸν ὁποῖο παλαιὰ προαναγγείλαμε, ὅτι εἶναι Θεός, φώναζαν ὁ Μωυσῆς καὶ ὁ Ἥλιας στό ἅγιο ὄρος (στό Θαβῶρ), ἐνῶ οἱ Μαθητές ἄκουαν.

Ἡ ἀναλλοίωτη (ἀμετάβλητη θεία) φύση, ἐνωμένη μέ τὴν ἀνθρώπινη, ξεσκεπάζοντας στοὺς Ἀποστόλους τό φῶς τῆς αὐλῆς Θεότητος πού εἶχε, ἔλαμψε κατὰ τρόπον ἀνέκφραστο.

Οἱ Μαθητές σου, Χριστέ, μόλις εἶδαν ἐσένα τό αἰώνιο φῶς, νά λάμπεις μέσα στήν πατρικὴ δόξα, φώναζαν σ' ἐσένα· μέσα στό φῶς σου κατεύθυνε τὴν πο-

<p>εὐθουνον. Δεύτερος. Ῥητορεύουσα γλῶσσα, σοῦ τὰ μεγαλεῖα οὐ δύναται φθέγξασθαι· ὁ κρατῶν ζωῆς γάρ, καὶ θανάτου δεσπότης παρέστησας, ἐν Θαβῶρ τῷ ὄρει, τὸν Μωυσῆν καὶ τὸν Ἡλίαν, μαρτυρήσοντάς σου τὴν Θεότητα. Ὁ χερσὶν ἀοράτοις, πλάσας κατ' εἰκόνα σου Χριστὲ τὸν ἄνθρωπον, τὸ ἀρχέτυπον σου, ἐν τῷ πλάσματι κάλλος ὑπέδειξας, οὐχ ὡς ἐν εἰκόνι, ἀλλ' ὡς αὐτὸς εἶ κατ' οὐσίαν, ὁ Θεὸς χρηματίσας καὶ ἄνθρωπος. Συγκραθεὶς ἀσυγχύτως, ἄνθρακα ὑπέδειξας ἡμῖν Θεότητος, καταφλέγοντα μὲν ἁμαρτίας, ψυχὰς δὲ φωτίζοντα, ἐν Θαβῶρ τῷ ὄρει, ᾧ Μωυσῆν καὶ τὸν Ἡλίαν, Μαθητῶν τε ἐξάρχους ἐξέστησας. Ὡιδὴ ΣΤ'. «Ἐν τῷ θλίβεσθαί με, ἐβόησα πρὸς Κύριον, καὶ ἐπήκουσέ μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου». Λαμπηδόνος πλέον, ἡλίου φῶς τρανότερον, ἐν Θαβῶρ ἐκλάμψας, ὁ Χριστὸς ἡμᾶς ἐφώτισεν. Ἀνελθὼν ἐν ὄρει, Θαβῶρ μετεμορφώθη Χριστέ, καὶ τὴν πλάνην πᾶσαν, ἀμαυρώσας φῶς ἐξέλαμψας. Σὲ Θεὸν ἐπέγνω, οἱ ἔνδοξοι Ἀπόστολοι, ἐν</p>		<p>ρεῖα μας. Δεύτερος. Καμμιά γλῶσσα, πού ρητορεύει, δέν μπορεῖ νὰ ἀπαριθμήσει τὰ μεγαλεῖα σου· διότι ἐσύ πού κατέχεις τὴ ζωὴ, καὶ κυριαρχεῖς στό θάνατο, παρουσίασες στό ὄρος τό Θαβῶρ τό Μωυσῆ καὶ τὸν Ἡλία, γιὰ νὰ μαρτυρήσουν τὴ Θεότητά σου. Ἐσύ Χριστέ, πού μέ τὰ ἀόρατα χέρια σου ἔπλασες τὸν ἄνθρωπο σύμφωνα μέ τὴν εἰκόνα σου, ἔδειξες τὴν πρώτη ωραιότητα στό πλάσμα σου, ὅτι δηλαδή εἶσαι ὄχι εἰκονικά, ἀλλὰ οὐσιαστικά ὁ ἴδιος πού ὑπῆρξες Θεὸς καὶ ἄνθρωπος. Ἐσύ πού στό πρόσωπό σου ἐνώθησαν, χωρὶς νὰ συγχέονται, ἡ θεία καὶ ἡ ἀνθρώπινη φύση, τὴ φλόγα τῆς Θεότητος, πού κατακαίει τίς ἁμαρτίες, ἀλλά φωτίζει τίς ψυχές, μᾶς τὴν ὑπέδειξες στό ὄρος Θαβῶρ, στό ὁποῖο ἐξέπληξες τό Μωυσῆ καὶ τὸν Ἡλία καὶ τοὺς κορυφαίους ἀπὸ τοὺς Μαθητές. Ὡιδὴ ΣΤ'. Πρῶτος. Ὅταν βρισκόμουν σέ θλίψη, φώναξα δυνατά πρὸς τὸν Κύριο, καὶ ἄκουσε (τὴν προσευχή μου) ὁ Θεὸς καὶ Σωτήρας μου. Περισσότερο ἀπὸ κάθε λάμψη, ἀνώτερα ἀπὸ τό ἡλιακό φῶς, ἔλαμψε ὁ Χριστὸς στό Θαβῶρ, καὶ μᾶς φώτισε. Ἀφοῦ ἀνέβηκες, Χριστέ, στό ὄρος Θαβῶρ, μεταμορφώθηκες, καὶ ἀφοῦ ἔσβησες κάθε πλάνη, ἀκτινοβόλησες φῶς. Ἐσένα ἀναγνώρισαν ὡς Θεὸν οἱ ἔνδοξοι</p>
--	--	--

<p>Θαβώρ Χριστέ δέ, έκπλαγέντες γόνυ ἔκλιναν.</p> <p>Δεύτερος.</p> <p>Ὡς μέγα καί φοβερόν, ώραθή θέαμα σήμερον! ἔξ οὐρανοῦ αἰσθητός, ἐκ γῆς δὲ ἀσύγκριτος, ἐξήστραψεν ἥλιος, τῆς δικαιοσύνης, νοητός ἐπὶ τοῦ ὄρους Θαβώρ.</p> <p>Παρηλθε μὲν ἡ σκιά, τοῦ νόμου ἐξασθενήσασα, ἐλήλυθε δὲ σαφῶς, Χριστὸς ἡ ἀλήθεια, Μωσῆς ἀνεβόησεν ἐν τῷ Θαβωρίῳ, κατιδῶν σου τὴν Θεότητα.</p> <p>Ὁ στύλος τῷ Μωυσεῖ, Χριστὸν τὸν μεταμορφούμενον, ἡ δὲ νεφέλη σαφῶς, τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος, τὴν ἐπισκιάσασαν, ἐν τῷ Θαβωρίῳ, παρεδήλου ἐμφανέστατα.</p> <p>Μικρά Συναπτή. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 38). Κοντάκιον.</p> <p>Ἐπὶ τοῦ ὄρους μετεμορφώθης, καὶ ὡς ἐχώρουν οἱ Μαθηταί σου τὴν δόν σου, Χριστέ ὁ Θεὸς ἐθεάσαντο, ἵνα ὅταν σε ἴδωσι σταυρούμενον, τὸ μὲν πάθος νοήσωσιν ἐκούσιον, τῷ δὲ κόσμῳ κηρύξωσιν, ὅτι σὺ ὑπάρχεις ἀληθῶς, τοῦ Πατρὸς τὸ ἀπαύγασμα.</p> <p>Ὁ Οἶκος.</p> <p>Ἐγέρθητε οἱ νωθεῖς, μὴ πάντοτε χαμερπεῖς, οἱ συγκάμπτοντες εἰς γῆν τὴν ψυχὴν μου λογισμοί, ἐπάρθητε καὶ ἄρθητε εἰς</p>		<p>Ἀπόστολοι, Χριστέ, καὶ στό Θαβώρ γεμάτοι ἔκπληξη γονάτισαν (ἀπό σεβασμό).</p> <p>Δεύτερος.</p> <p>Σήμερα ἔγινε ὄρατό πολύ μεγάλο καὶ φοβερό θέαμα: Ἀπό τὸν οὐρανὸ ἔλαμψε ὁ αἰσθητός (ὁ ἀντιληπτός μὲ τίς αἰσθήσεις) ἥλιος, ἀλλὰ ἀπὸ τῆ γῆ ἀνώτερος ἄστραψε ὁ νοητός (πνευματικός) Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης ἐπάνω στό ὄρος Θαβώρ.</p> <p>Ἐπέρασε ἡ σκιά τοῦ Νόμου, ἀφοῦ ἐξασθένησε, καὶ ἦλθε μέ σαφήνεια (καθαρότητα) ὁ Χριστός, ἡ ἀλήθεια, φώναξε ὁ Μωυσῆς στό Θαβώρ, ὅταν εἶδε τὴ Θεότητά σου.</p> <p>Ὁ στύλος στό Μωυσῆ δήλωνε προκαταβολικά τό Χριστό, πού μεταμορφώθηκε, καὶ ἡ νεφέλη μέ σαφήνεια δήλωνε ὀλοφάνερα τὴ χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, πού σκέπασε τούς Μαθητές στό Θαβώρ.</p> <p>Μικρὴ συναπτή. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 38). Κοντάκιο.</p> <p>Ἐπάνω στό ὄρος μεταμορφώθηκες, καὶ ὅσο μπορούσαν νά βαστάξουν οἱ Μαθητές σου, Χριστέ Θεέ μας, εἶδαν τὴ δόξα σου· ὥστε ὅταν σέ δοῦν νά σταυρώνεσαι, τό μὲν πάθος νά κατανοήσουν ὅτι ἦταν θεληματικό, στόν δὲ κόσμον νά κηρύξουν, ὅτι Ἐσύ ὑπάρχεις ἀληθινά τό φῶς (ἡ ἀνταύγεια) τοῦ Πατρὸς.</p> <p>Οἶκος.</p> <p>Σηκωθεῖτε, ἐσεῖς οἱ νωθοί (ὀκνηροί λογισμοί), μὴ μένετε πάντοτε χαμερπεῖς (τιποτένιοι, πού σέρνεσθε στή γῆ)· οἱ λογισμοί πού κάνετε τὴν ψυχὴ μου νά σκύ-</p>
--	--	--

<p>ὑψος θείας ἀναβάσεως, προσδράμωμεν Πέτρῳ καὶ τοῖς Ζεβεδαίου, καὶ ἅμα ἐκείνοις τὸ Θαβώριον ὄρος προφθάσωμεν, ἵνα ἴδωμεν σὺν αὐτοῖς τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, φωνῆς δὲ ἀκούσωμεν, ἧς περ ἄνωθεν ἤκουσαν, καὶ ἐκήρυξαν, τοῦ Πατρὸς τὸ ἀπαύγασμα.</p> <p>Συναξάριον</p> <p>Τῇ ΣΤ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Ἀνάμνησις τῆς θείας Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.</p> <p>Στίχοι. Θαβώρ ὑπὲρ πᾶν γῆς ἐδοξάσθη μέρος, Ἴδὸν Θεοῦ λάμψασαν ἐν δόξῃ φύσιν.</p> <p>Μορφὴν ἀνδρομένην κατὰ ἕκτην Χριστὸς ἀμεῖψε.</p> <p>Αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.</p> <p>Καταβασίαι. Τοῦ Τιμίου Σταυροῦ: (Συλλειτουργικόν. Σελίς 56-58). Ὡιδὴ Ζ'. Πρῶτος.</p> <p>«Ἀβραμιαῖοι ποτέ, ἐν Βαβυλῶνι Παῖδες, καμίνου φλόγα κατεπάτησαν, καὶ ὑμνοῦντες ἔψαλλον· ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ».</p> <p>Περιχυθέντες φωτί, τῆς ἀπροσίτου δόξης, Θαβώρ ἐν ὄρει οἱ Ἀπόστολοι, Χριστέ ἀνεβόησαν· ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ. Λαίλαπι θείας ἠχῆς, καὶ δροσοβόλῳ</p>		<p>βει στή γῆ, παραμερίστε καὶ ὑψωθεῖτε σὲ ὑψος θεϊκῆς ἀναβάσεως· Ἄς τρέξουμε πρὸς τὸν Πέτρο καὶ τοὺς γιούς τοῦ Ζεβεδαίου, καὶ μαζί μ' ἐκείνους νά φθάσουμε στό ὄρος Θαβώρ, γιά νά δοῦμε μαζί τους τή δόξα τοῦ Θεοῦ μας· καὶ νά ἀκούσουμε φωνή πού ἄκουσαν ἀπό ψηλά, καὶ κήρυξαν (τόν Χριστό), τοῦ Πατρὸς τό ἀπαύγασμα (φῶς ἀνταύγεια).</p> <p>Συναξάριο.</p> <p>Κατά τὴν ἕκτη αὐτοῦ τοῦ μηνός ἐορτάζεται ἡ ἀνάμνηση τῆς θεϊκῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρα μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.</p> <p>Στίχοι. Τό Θαβώρ δοξάσθηκε περισσότερο ἀπό κάθε μέρος τῆς γῆς, ὅταν εἶδε τή φύση τοῦ Θεοῦ, νά λάμπει μέ δόξα.</p> <p>Τή μορφὴ τὴν ἀνθρώπινη τὴ μεταμόρφωσε ὁ Χριστὸς τὴν ἕκτη ἡμέρα.</p> <p>Σ' αὐτὸν ἀνήκει ἡ δόξα καὶ ἡ δύναμη στοὺς αἰῶνες. Ἀμήν.</p> <p>Καταβασίαι. Τοῦ Τιμίου Σταυροῦ: (Συλλειτουργικό. Σελίδα 56-58). Ὡιδὴ Ζ'. Πρῶτος.</p> <p>Κάποτε οἱ τρεῖς νέοι, οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἀβραάμ στή Βαβυλώνα καταπάτησαν τὴ φλόγα τῆς καμίνου κραυγάζοντας μέ ὕμνους· Θεέ τῶν πατέρων μας εἶσαι δοξασμένος.</p> <p>Ὅταν περιχύθηκαν μέ τό φῶς τῆς ἀφθαστῆς δόξας σου στό ὄρος Θαβώρ οἱ Ἀπόστολοι, Χριστέ, ἔκραξαν· Θεέ τῶν πατέρων μας εἶσαι δοξασμένος.</p> <p>Καθὼς αἰσθάνονταν εὐχαρίστηση μέ τό μεγα-</p>
--	--	--

νεφέλη, Χριστέ και αἴγλη σου ἠδόμενοι, οἱ Απόστολοι ἔψαλλον· ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἐν ἀπροσίτῳ φωτί, ὡς σὲ κατείδε Πέτρος, Θαβῶρ ἐν ὄρει ἔξαστράψαντα, Χριστέ ἀνεβόησεν· ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τῷ ἀρχηγῷ τῆς γῆς, Χριστῷ συνόντες παῖδες, οἱ Ζεβεδαίου ὡς ἀπέπεμψε, μορφῆς φῶς ἐβρόντησαν· ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Δεύτερος.

Νῦν καθωράθη Ἀποστόλοις, τὰ ἀθέατα, Θεότης ἐν σαρκίῳ, ἐν τῷ ὄρει Θαβῶρ, ἀστράπτουσα βοῶσιν· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἐφριξαν φόβῳ ἐκπλαγέντες, τὴν εὐπρέπειαν τῆς θείας βασιλείας, ἐν τῷ ὄρει Θαβῶρ, Ἀπόστολοι βοῶντες· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νῦν τὰ ἀνήκουστα ἠκούσθη· ὁ ἀπάτωρ γὰρ Υἱὸς ἐκ τῆς Παρθένου, τῇ πατρῷα φωνῇ, ἐνδόξως μαρτυρεῖται, οἷα Θεὸς καὶ ἄνθρωπος, ὁ αὐτὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θέσει οὐ γέγονας Ὑψίστου, τῇ οὐσίᾳ δὲ Υἱὸς ἠγαπημένος, προϋπάρχων ἡμῖν, ὠμίλησας ἀτρέπτως· Εὐλογητὸς εἶ κράζουσιν, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Λειώδη ἤχο τῆς θεϊκῆς φωνῆς, μέ τῇ νεφέλῃ, πού ἔσταζε δροσιά, καί μέ τῇ λάμψη σου, οἱ Απόστολοι ἔψαλλον· Θεὸς τῶν πατέρων μας εἶσαι δοξασμένος.

Μόλις σὲ εἶδε ὁ Πέτρος στό ὄρος Θαβῶρ, νά ἀστράφτεις μέσα σέ ἀπλησίαστο φῶς, Χριστέ, φώναξε· Θεὸς τῶν πατέρων μας εἶσαι δοξασμένος.

Εὐρισκόμενοι κοντά στό Χριστό, τόν ἀρχηγό τῆς ζωῆς, οἱ γιοί τοῦ Ζεβεδαίου, μόλις ἀκτινοβόλησε τό φῶς τῆς μορφῆς του, εἶπαν βροντερά· Θεὸς τῶν πατέρων εἶσαι δοξασμένος.

Δεύτερος.

Τώρα ἐγιναν θεατά στοὺς Ἀποστόλους, τὰ ἀθέατα· ἡ Θεότητα, πού ἀστραφτε μέσα στό ἀνθρώπινο σῶμα, καθώς φώναζαν· εἶσαι δοξασμένος, Κύριε, Θεέ μας, στοὺς αἰῶνες.

Ἐφριξαν ἐκπληκτοὶ ἀπό φόβο γιὰ τὴν ὠραιότητα τῆς θεϊκῆς Βασιλείας στό ὄρος Θαβῶρ οἱ ἀπόστολοι φωνάζοντας· εἶσαι δοξασμένος, Κύριε Θεέ μας, στοὺς αἰῶνες.

Τώρα ἀκούσθηκαν ἀπό τοὺς Ἀποστόλους τὰ ἀνήκουστα (αὐτὰ πού ποτέ δέν ἀκούσθηκαν)· διότι ὁ Υἱός, πού γεννήθηκε χωρὶς πατέρα ἀπὸ τὴν Παρθένο, μαρτυρεῖται μέ δόξα ἀπὸ τὴν πατρικὴ φωνή, ὅτι εἶναι Θεός καὶ ἄνθρωπος ὁ ἴδιος στοὺς αἰῶνες.

Δέν ἀναδείχθηκες Υἱός τοῦ Ὑψίστου λόγω τῆς θέσεώς σου, ἀλλὰ προϋπάρχοντας ὁμοούσιος Υἱός του ἀγαπημένος συναναστράφηκες, χωρὶς νά μεταβληθεῖς, μαζί μ' ἐμᾶς πού κράζουμε· εἶσαι δοξασμένος, Θεέ, στοὺς αἰῶνες.

<p>Ωιδή Η'. Πρῶτος. Αἰνοῦμεν εὐλογοῦμεν καί προσκυνοῦμεν τόν Κύριον. «Οἱ ἐν Βαβυλῶνι Παῖδες, τῷ θείῳ πυρπολούμενοι ζήλω, τυράννου καί φλογός ἀπειλήν, ἀνδρείως κατεπάτησαν, καί μέσον πυρός ἐμβληθέντες, δροσιζόμενοι ἔψαλλον. Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τόν Κύριον».</p> <p>Νεύματι τὸ πᾶν ὁ φέρων, ποσὶν ἀχράντοις ὄρους ἐπέβη Θαβώρ, ἐν ᾧ ἡλίου μᾶλλον αὐγῆς, ἐξαστράφας τὸ πρόσωπον, νόμου προκρίτους, καί τῆς χάριτος ἔδειξε μέλποντας· εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τόν Κύριον.</p> <p>Ἐν τῇ ἀπροσίτῳ δόξῃ, κατ' ὄρος ἐκφανθὲν ἀπορρήτως Θαβώρ, τὸ ἄσχετον καὶ ἄδυτον φῶς, τοῦ Πατρὸς τὸ ἀπαύγασμα, τὴν κτίσιν φαιδρῶναν, τοὺς ἀνθρώπους ἐθέωσε μέλποντας· εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τόν Κύριον.</p> <p>Ἱεροπρεπῶς ἐστῶτες, Μωσῆς τε καὶ Ἡλίας ἐν ὄρει Θαβώρ, τῆς θείας χαρακτῆρα, τρανῶς ὑποστάσεως βλέποντες, Χριστὸν ἐν πατρῷα, ἐξαστράφαντα δόξῃ, ἀνέμελλον· εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τόν Κύριον.</p> <p>Διὰ τῆς ἐν γνώφῳ θείας ὁμφῆς, τὸ πρόσωπον ποτὲ ἐδοξάσθη Μωσῆς, Χριστὸς δὲ</p>		<p>Ωιδή Η'. Πρῶτος. Ὑμνοῦμε, εὐλογοῦμε καί προσκυνοῦμε τόν Κύριο.</p> <p>Οἱ νέοι στή Βαβυλώνα πυρπολούμενοι ἀπό τό θεϊκό ζήλο καταπάτησαν μέ ἀνδρεία τὴν ἀπειλή τοῦ τυράννου καί τῆς φλόγας· καί ἀφοῦ ρίχθηκαν μέσα στή φωτιά, δροσιζόμενοι ἔψαλλαν. Δοξολογεῖτε τόν Κύριο, ὅλα τὰ ἔργα του (τά δημιουργήματά του).</p> <p>Αὐτὸς πού κυβερνᾷ τὰ πάντα μέ ἓνα νεῦμα, μέ τὰ ἀμόλυντα πόδια του ἀνέβηκε στό ὄρος Θαβώρ, ἐπάνω στό ὄποιο, ἀφοῦ ἄστραψε τὸ πρόσωπό του περισσότερο ἀπό τὴ φωτεινότητα τοῦ ἡλίου, τοὺς κορυφαίους τοῦ Νόμου καί τῆς Χάριτος (τῆς Παλαιᾶς καί Καινῆς Διαθήκης) τοὺς ἔκανε νά ψάλλουν· δοξολογεῖτε ὅλα τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου τόν Κύριο.</p> <p>Μέσα στήν ἀφθαστη (ἀπλησίαστη) δόξα τοῦ ὄρους Θαβώρ, ἀφοῦ φάνηκε πρὸς τὰ ἔξω τό φῶς, πού δέν μπορεῖ νά τό ἀντέξει κανεὶς, καί δέν δύει (δέ σβήνει), δηλαδή ἡ ἀκτινοβολία τοῦ Πατέρα, χαροποίησε τὴν κτίση, καί ἔκανε θεοὺς τοὺς ἀνθρώπους, πού ἔψαλλαν· δοξολογεῖτε ὅλα τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου τόν Κύριο.</p> <p>Καθὼς στέκονταν μέ ἱεροπρέπεια καί ὁ Μωυσῆς καί ὁ Ἡλίας στό ὄρος Θαβώρ, βλέποντας μέ μεγαλειώδη τρόπο τὸ ἀποτύπωμα τοῦ θεϊκοῦ προσώπου, δηλαδή τόν Χριστό, νά ἀστράφτει μέσα στήν πατρικὴ δόξα, ἔψαλλαν· δοξολογεῖτε ὅλα τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου τόν Κύριο.</p> <p>Μέ τὴ θεϊκὴ φωνὴ μέσα στό σκοτάδι (τοῦ συνηφιασμένου Σινᾶ) ὁ Μωυσῆς κάποτε δοξάσθηκε</p>
--	--	--

ὡς ἱμάτιον, φῶς καὶ δόξαν ἀναβάλλεται· φωτὸς αὐτουργὸς γὰρ πεφυκῶς καταυγάζει τοὺς μέλλοντας· ἐπάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἐκ φωτογενοῦς νεφέλης, Χριστὸν οἱ μαθηταὶ ἀμπεχόμενον, ὄρωντες ἐν Θαβώρ, καὶ πρηνεῖς ἐπὶ γῆς κατανεύσαντες, τὸν νοῦν ἐλλαμφθέντες, σὺν Πατρὶ τοῦτον ὕμνουν καὶ Πνεύματι· εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Δεύτερος.

Ἀκηκοότες Δέσποτα, ἐκ Πατρὸς μαρτυρούμενον, καὶ ὡς ἀνθρωπίνης, στερροτέραν ὄψεως, ὄραν τοῦ προσώπου σου τὴν ἀστραπὴν μὴ φέροντες, σοῦ οἱ μαθηταί, ἐπὶ τὴν γῆν κατέπιπτον, ἐν φόβῳ μελωδοῦντες· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Βασιλευόντων πέφυκας, Βασιλεὺς ὠραιότατος, καὶ τῶν πανταχοῦ κυριευόντων Κύριος, δυνάστης μακάριος, καὶ φῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον, ᾧ οἱ Μαθηταί, καταπλαγέντες ἐβόων· οἱ Παιδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαέ ὑπερυψοῦτε Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡς οὐρανοῦ δεσπόζοντι, καὶ τῆς γῆς βασιλεύοντι, καὶ καταχθονίων, τὴν κυρείαν ἔχοντι, Χριστὲ σοὶ παρέστησαν, ἐκ μὲν τῆς γῆς

(ἐλαμψε) κατὰ τὸ πρόσωπο· καὶ ὁ Χριστὸς περιβάλλεται (ντύνεται) ὡς ἐπανωφόρι φῶς καὶ δόξα· διότι εἶναι ὁ ἴδιος Δημιουργὸς τοῦ φωτός, καὶ καταφωτίζει αὐτοὺς πού ψάλλουν· δοξολογεῖτε ὅλα τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου τὸν Κύριο.

Βλέποντας οἱ Μαθητές τὸ Χριστό, νὰ περιβάλλεται ἀπὸ φωτεινὴ νεφέλη στό Θαβώρ, ἔπεσαν μὲ τὸ πρόσωπο στὴ γῆ, καὶ ἀφοῦ φωτίσθηκαν στό νοῦ τους, τὸν ὕμνουσαν μαζί μὲ τὸν Πατέρα καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα (λέγοντας)· δοξολογεῖτε ὅλα τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου τὸν Κύριο.

Δεύτερος.

Ἀκούοντας, Κύριε, νὰ δέχεσαι τὴ μαρτυρία ἀπὸ τὸν Πατέρα, καὶ μὴ μπορώντας νὰ βλέπουν τὴ λάμψη τοῦ προσώπου σου, πού ἦταν πιὸ ἰσχυρὴ ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη ὄραση, οἱ Μαθητές σου ἔπεφταν στὴ γῆ μελωδώντας μὲ φόβο· ἱερεῖς δοξολογεῖτε, λαέ, ὑπερυψώνετε τὸν Χριστό στους αἰῶνες.

Εἶσαι Βασιλιάς ὁ πιὸ ὠραῖος ἀπὸ τοὺς βασιλεῖς τῆς γῆς, καὶ Κύριος αὐτῶν πού ἐξουσιάζουν παντοῦ, καὶ κυρίαρχος μακάριος, καὶ κατοικεῖς μέσα σὲ φῶς ἀπρόσιτο (ἀπλησίαστο), ἀπὸ τὸ ὁποῖο οἱ Μαθητές μένοντας κατάπληκτοι φώναζαν· Νέοι δοξολογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαέ ὑπερυψώνετε τὸ Χριστό στους αἰῶνες.

Στάθηκαν δίπλα σου, Χριστέ, ὡς Κύριο τοῦ οὐρανοῦ καὶ Βασιλιά τῆς γῆς, καὶ κυρίαρχο τῶν καταχθονίων (τῶν κάτω ἀπὸ τὴ γῆ), οἱ Ἀπόστολοι, καὶ ὡς

<p>Απόστολοι, ὡς ἐξ οὐρανοῦ δὲ ὁ Θεοσβίτης Ἡλίας, Μωυσῆς δὲ ἐκ νεκάδων, μελωδοῦντες συμφώνως· λαὸς, ὑπερυψοῦτε Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.</p> <p>Ραθυμοτόκοι μέριμναι, ἐπὶ γῆς κατελείφθησαν, τῇ τῶν Ἀποστόλων, ἐκλογῇ φιλάνθρωπε, ὡς σοὶ ἠκολούθησαν, πρὸς τὴν ἐκ γῆς μετάρσιον, θείαν πολιτείαν· ὅθεν καὶ ἐπαξίως, τῆς σῆς θεοφανείας, ἐμελώδουν τυχόντες· λαὸς, ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.</p> <p>Τιμιωτέρα. Συλλειτουργικόν. Σελίδα 39-40). Ἀντί αὐτῆς ψάλλεται ἡ Θ'. ὦδὴ τῶν δύο κανόνων.</p> <p>Ἰδιὴ Θ'. Πρῶτος. «Ὁ τόκος σου ἄφθορος ἐδείχθη, Θεὸς ἐκ λαγόνων σου προῆλθε, σαρκοφόρος, ὃς ὤφθη ἐπὶ γῆς, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη, σὲ Θεοτόκε· διὸ πάντες μεγαλύνομεν».</p> <p>Σύντρομοι καινῇ φωτοχυσία, ἀθρόως οἱ Μαθηταὶ ἐλλαμφθέντες, πρὸς ἀλλήλους ἑώρων, καὶ πρηνεῖς εἰς γῆν καταπεσόντες, σοὶ τῷ Δεσπότη τῶν ἀπάντων προσεκύνησαν.</p> <p>Ἦχος ἐκ νεφέλης ἀνεπέμπετο, θεόκτυπος βεβαιῶν τὸ θαῦμα· ὁ Πατὴρ γὰρ τῶν φώτων· οὗτός ἐστιν Υἱὸς ὁ ἀγαπητός μου, τοῖς</p>		<p>ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ὁ Ἡλίας ὁ Θεοσβίτης (ἀπὸ τῆ Θεσβη), καὶ ἀπὸ τοὺς νεκροὺς ὁ Μωυσῆς μελωδώντας ὅλοι μαζί· λαὸς ὑπερυψώνετε τὸ Χριστὸ στοὺς αἰῶνες.</p> <p>Οἱ μέριμνες, πού γεννοῦν τὴ ραθυμία, ἐγκαταλείφθηκαν ἀπὸ τοὺς Ἀποστόλους ἐπάνω στὴ γῆ, ὅταν τοὺς διάλεξες, Φιλάνθρωπε, καὶ σὲ ἀκολούθησαν πρὸς τὴν ὑπερυψωμένη ἀπὸ τὰ γῆινα θεϊκὴ ζωὴ· γι' αὐτὸ καὶ ἐπειδὴ ἐγνώρισαν τὴ θεϊκὴ ἐμφάνισή σου, ἀντάξιά της μελωδοῦσαν· λαέ, ὑπερυψώνετε τὸ Χριστὸ στοὺς αἰῶνες.</p> <p>Τὴν Τιμιωτέρα. (Συλλειτουργικό.Σελίδα 39-40). Ἀντί αὐτῆς ψάλλεται ἡ Θ'. ὦδὴ τῶν δύο κανόνων.</p> <p>Ἰδιὴ Θ'. Πρῶτος. Ὁ τοκετός (ἢ γέννησή) σου ἀποδείχθηκε χωρὶς φθορά· Θεὸς προῆλθε ἀπὸ τῆ μητέρα σου φορώντας σάρκα, ὁ ὁποῖος ἐφανίσθηκε ἐπάνω στὴ γῆ, καὶ συναναστράφηκε μὲ τοὺς ἀνθρώπους· γι' αὐτὸ, Θεοτόκε, ὅλοι σὲ μεγαλύνουμε.</p> <p>Ὅταν φωτίσθηκαν ἄπλετα (πλούσια) οἱ Μαθητὲς ἀπὸ τὴν πρωτοφανῆ φωτοχυσία (λάμψη), ἔντρομοι ἔβλεπαν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον, καὶ πέφτοντας μὲ τὸ πρόσωπο στὴ γῆ προσκύνησαν ἐσένα, τὸν Κύριο τῶν ὅλων.</p> <p>Ἦχος ἔβγαινε ἀπὸ τῆ νεφέλη προερχόμενος ἀπὸ τὸ Θεὸ καὶ βεβαιώνοντας τὸ θαῦμα· διότι ὁ Πατέρας τῶν φώτων φώναζε στοὺς Ἀποστόλους· αὐτὸς εἶναι ὁ</p>
--	--	---

<p>Αποστόλοις ανεβόα, οὐ ἀκούετε.</p> <p>Καινὰ κατιδόντες καὶ παράδοξα, φωνῆς πατρικῆς ἐνωτισθέντες, ἐν Θαβῶρ οἱ τοῦ Λόγου ὑπηρέται, ἐκμαγεῖον τοῦ ἀρχετύπου. οὗτος ὑπάρχει ἀνεβῶν ὁ Σωτὴρ ἡμῶν.</p> <p>Εἰκὼν ἀπαράλλακτε τοῦ ὄντος, ἀκίνητε σφραγὶς ἀναλλοίωτε, Υἱὲ Λόγε σοφία καὶ βραχίων, δεξιὰ Ὑψίστου σθένος, σὲ ἀνυμνοῦμεν, σὺν Πατρὶ τε καὶ τῷ Πνεύματι.</p> <p>Δεύτερος.</p> <p>«Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή, τὴν ἀπόρρητον Θεοῦ συγκατάβασιν, ὅπως ὁ Ὑψιστος, ἐκὼν κατηλθε μέχρι καὶ σώματος, Παρθενικῆς ἀπὸ γαστροῦ, γενόμενος ἄνθρωπος· διὸ τὴν Ἀχραντον, Θεοτόκον οἱ πιστοὶ μεγαλύνομεν».</p> <p>Ἴνα σου δείξης ἐμφανῶς, τὴν ἀπόρρητον δευτέραν κατάβασιν, ὅπως ὁ Ὑψιστος Θεός, ὀφθήσῃ ἐστῶς ἐν μέσῳ θεῶν, τοῖς Ἀποστόλοις ἐν Θαβῶρ, Μωσεῖ σὺν Ἡλίᾳ τε, ἀρρητῶς ἔλαμψας· διὸ πάντες σε, Χριστέ, μεγαλύνομεν.</p> <p>Δεῦτέ μοι πείθεσθε λαοί· ἀναβάντες εἰς τὸ ὄρος τὸ Ἅγιον, τὸ ἐπουράνιον αὐλῶς στῶμεν ἐν πόλει ζῶντος Θεοῦ, καὶ ἐποπτεύσωμεν νοῦ Θεότητα αὐλον, Πατρός καὶ Πνεύματος, ἐν Υἱῷ μονογενεῖ ἀπαστραπτουσαν.</p>		<p>Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, αὐτόν νά ἀκούτε.</p> <p>Ἀφοῦ εἶδαν καινούρια (πρωτοφανῆ) καὶ παράδοξα, καὶ ἄκουσαν τὴν πατρικὴ φωνὴ στό Θαβῶρ, οἱ ὑπηρέτες τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ φώναζαν· αὐτός εἶναι τὸ ἀποτύπωμα (ἢ σφραγίδα) τοῦ πρωτοτύπου, ὁ Σωτήρας μας.</p> <p>Εἰκόνα ἀπαράλλακτη τοῦ Θεοῦ, ἀμετακίνητη σφραγίδα, ἀναλλοίωτε Υἱέ καὶ Λόγε τοῦ Θεοῦ, σοφία καὶ βραχίονα (μπράτσο), δεξί χέρι, δύναμη τοῦ Ὑψίστου, ἐσένα ἀνυμνοῦμε μαζί καὶ μέ τὸν Πατέρα καὶ μέ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα.</p> <p>Δεύτερος.</p> <p>Ἐφριξε κάθε ἕνας, πού ἄκουσε τὴν ἀνέκφραστη συγκατάβαση (ταπείνωση) τοῦ Θεοῦ, πῶς δηλαδή ὁ Ὑψιστος κατέβηκε, μέχρι καὶ τὸ νά πάρει σῶμα ἀπὸ παρθενικὴ κοιλιά, καὶ νά γίνεῖ ἄνθρωπος· γι' αὐτὸ οἱ πιστοὶ μεγαλύνουμε τὴν ἀμόλυπτη Θεοτόκο.</p> <p>Γιὰ νά δείξεις ὀλοφάνερα τὴν ἀνέκφραστη δευτέρα παρουσία σου, πῶς δηλαδή Ἐσύ ὁ Ὑψιστος Θεός θά ἐμφανισθεῖς, νά στέκεσαι ἀνάμεσα σέ θεωμένους ἀνθρώπους (τούς ἁγίους), ἔλαμψες ἀνέκφραστα στό ὄρος Θαβῶρ μπροστά στους Ἀποστόλους μαζί μέ τὸ Μωυσῆ καὶ τὸν Ἡλία· Γι' αὐτὸ ὅλοι, Χριστέ σέ μεγαλύνουμε.</p> <p>Ἐλάτε λαοί ἀκοῦστε με· ἀφοῦ ἀνεβούμε στό ὄρος τὸ Ἅγιο, τὸ ἐπουράνιο, ἄς σταθοῦμε νοερά (πνευματικά) στὴν πόλη τοῦ ζωντανοῦ Θεοῦ, καὶ ἄς ἰδοῦμε μέ τὸ νοῦ τὴν αὐλὴ Θεότητα, τοῦ Πατρός καὶ τοῦ Πνεύματος πού ἀστράφτει στὸν Υἱό τὸν Μονογενῆ.</p>
---	--	---

<p>Ἐθελξας πόθῳ με Χριστέ, καὶ ἡλλοίωσας τῷ θείῳ σου ἔρωτι, ἀλλὰ κατάφλεξον, πυρὶ αὖλω τὰς ἀμαρτίας μου, καὶ ἐμπλησθῆναι τῆς ἐν σοὶ τρυφῆς καταξίωσον, ἵνα τὰς δύο σκιριτῶν, μεγαλύνω ἀγαθῆ παρουσίας σου.</p> <p>Μικρά Συναπτή. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 40). Ἐξαποστειλάριον. Φῶς ἀναλλοίωτον Λόγε, φωτὸς Πατρὸς ἀγεννήτου, ἐν τῷ φανέντι φωτί σου, σήμερον ἐν Θαβωρίῳ, φῶς εἶδομεν τόν, Πατέρα, φῶς καὶ τὸ Πνεῦμα, φωταγωγοῦν πᾶσαν Κτίσιν. Αἶνοι. Στίχοι: (Συλλειτουργικόν. Σελίς 40-42,-43). Πρὸ τοῦ τιμίου Σταυροῦ σου καὶ τοῦ πάθους, λαβῶν οὖς προέκρινας τῶν Ἱερῶν Μαθητῶν, πρὸς τὸ Θαβώριον Δέσποτα, ἀνήλθες ὄρος, δεῖξαι θελήσας τούτοις τὴν δόξαν σου, οἱ καὶ κατιδόντες σε μεταμορφούμενον, καὶ ὑπὲρ ἥλιον λάμπαντα, πρηνεῖς πεσόντες, τὴν δυναστείαν σου κατεπλάγησαν, ἀναβοῶντες· σὺ τὸ ἄχρονον, φῶς ὑπάρχεις Χριστέ καὶ ἀπαύγασμα, τοῦ Πατρός, εἰ καὶ θέλων, σὰρξ ὠράθης ἀναλλοίωτος. (Δίς). Ὁ πρὸ αἰῶνων ὑπάρχων Θεὸς Λόγος ὁ φῶς ὡς ἱμάτιον περιβαλλόμενος, μεταμορφούμενος ἔμπροσθεν, τῶν μαθητῶν σου, ὑπὲρ τὸν ἥλιον</p>		<p>Μέ ἔθελξες (μέ ἐγοήτευσες), Χριστέ, μέ τόν πόθο σου, καὶ μέ ἡλλοίωσες μέ τὴ θεϊκὴ ἀγάπη σου· ἀλλὰ κάψε μέ φωτιά πνευματικὴ τίς ἀμαρτίες μου, καὶ καταξίωσέ με, νά γεμίσω μέ τὴν ἀπόλαυση, πού ὑπάρχει σ' ἐσένα, γιά νά μεγαλύνω μέ χαρούμενα σκιριτήματα, Χριστέ, τίς δύο παρουσίες σου.</p> <p>Μικρὴ Συναπτή. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 40). Ἐξαποστειλάριο. Λόγε Θεοῦ, πού εἶσαι φῶς ἀμετάβλητο, ἀπό φῶς τόν ἀγέννητο Πατέρα, μέ τό φῶς σου πού φάνηκε σήμερα στό Θαβώρ, εἶδαμε ὡς φῶς τόν Πατέρα, φῶς καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, πού φωταγωγεῖ ὅλη τὴν κτίση. Αἶνοι. Στίχοι: (Συλλειτουργικό. Σελίδα 40-42,-43). Πρὶν ἀπό τόν Τίμιο Σταυρό σου καὶ τό Πάθος, ἀφοῦ πῆρες ἀπό τούς ἀγίους σου Μαθητές, αὐτούς πού διάλεξες, ἀνέβηκες, Κύριε, στό ὄρος Θαβώρ θέλοντας νά δείξεις σ' αὐτούς τὴ δόξα σου· Καί αὐτοὶ βλέποντάς σε, νά μεταμορφώνεσαι, καὶ νά λάμπεις πρισσότερο ἀπό τόν ἥλιο, ἔπεσαν μέ τό πρόσωπο στή γῆ, καὶ ἔμειναν ἔκπληκτοι μέ τὴ ἐξουσία σου φωνάζοντας· Ἐσὺ ὑπάρχεις τό αἰώνιο φῶς, Χριστέ, καὶ ἡ λάμψη τοῦ Πατρός, μολονότι μέ τὴ θέλησή σου φάνηκες ἄνθρωπος παραμένοντας ἀμετάβλητος. (Δίς). Ἐσὺ πού ὑπάρχεις προαιώνιος Θεός Λόγος, πού περιβάλλεσαι τό φῶς ὡς ἱμάτιο (ἔνδυμα) μεταμορφούμενος μπροστά στους Μαθητές σου, Λόγε, ἔλαμψες</p>
---	--	---

Λόγε ἔλαμψας, Μωσῆς καὶ Ἡλίας δέ, σοὶ παρειστήκεισαν, νεκρῶν καὶ ζώντων σε Κύριον, δηλοποιοῦντες, καὶ σοῦ δοξάζοντες τὴν ἀπόρρητον, οἰκονομίαν καὶ τὸ ἔλεος, καὶ τὴν πολλὴν συγκατάβασιν, δι' ἧς ἔσωσας κόσμον, ἀμαρτίαις ἀπολλύμενον.

Παρθενικῆς ἐκ νεφέλης σε τεχθέντα, καὶ σάρκα γενόμενον, καὶ πρὸς τὸ ὄρος Θαβώρ, μεταμορφούμενον Κύριε, καὶ τῇ νεφέλῃ, τῇ φωτεινῇ σε περικυκλούμενον, φωνῇ τοῦ Γεννήτορος, ἀγαπητὸν σὲ Υἱόν, τῶν μαθητῶν συμπαρόντων σοι, σαφῶς ἐδήλου, ὡς ὁμοούσιον καὶ ὁμόθρονον· ὅθεν ὁ Πέτρος ἐκπληττόμενος, καλὸν ᾧδὲ ἐστὶν εἶναι ἔλεγε, μὴ εἰδῶς ὃ ἐλάλει, Εὐεργέτα πολυέλεε.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Παρέλαβεν ὁ Χριστός, τὸν Πέτρον καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην, εἰς ὄρος ὑψηλὸν κατ' ἰδίαν, καὶ μετεμορφώθη ἔμπροσθεν αὐτῶν, καὶ ἔλαμψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος, τὰ δὲ ἱμάτια αὐτοῦ, ἐγένετο λευκὰ ὡς τὸ φῶς. Καὶ ᾤφθησαν Μωσῆς καὶ Ἡλίας μετ' αὐτοῦ συλλαλοῦντες, καὶ νεφέλη φωτεινὴ ἐπεσκίασεν αὐτούς, καὶ ἰδοὺ φωνὴ ἐκ τῆς νεφέλης λέγουσα οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ ἠυδόκησα, αὐτοῦ ἀκούετε.

Μεγάλη Δοξολογία.

Συλλειτουργικόν. Σελίς 44-45).

περισσότερο ἀπὸ τὸν ἥλιο. Καὶ ὁ Μωσῆς καὶ ὁ Ἡλίας στάθηκαν δίπλα σου διακηρύττοντάς σε Κύριο τῶν νεκρῶν καὶ τῶν ζωντανῶν, καὶ δοξάζοντας τὴν ἀνέκφραστη ἀγάπη καὶ τὸ ἔλεος καὶ τὴ μεγάλη σου συγκατάβαση (ταπείνωση), μὲ τὴν ὁποία ἔσωσες τὸν κόσμο, πού χανόταν ἀπὸ τίς ἀμαρτίες του.

Ἀφοῦ γεννήθηκες ἀπὸ παρθενικὴ νεφέλη, καὶ ἔγινες ἄνθρωπος, ὅταν μεταμορφωνόσουν, Κύριε, στὸ ὄρος Θαβώρ, καὶ περικυκλωνόσουν ἀπὸ φωτεινὴ νεφέλη, ἐνῶ ἦταν παρόντες μαζί σου οἱ Μαθητές, ἡ φωνὴ τοῦ Πατρός, πού σ' ἐγέννησε, φανέρωνε μὲ σαφήνεια (καθαρά), ὅτι εἶσαι ἀγαπητός του Υἱός, ὡς ὁμοούσιος (τῆς αὐτῆς οὐσίας) καὶ ὁμόθρονος· γι' αὐτὸ καὶ ὁ Πέτρος κατάπληκτος ἔλεγε· εἶναι ὠραῖο, νά μένουμε ἐδῶ, χωρὶς νά γνωρίζει τί ἔλεγε, Εὐεργέτα, Πολυέλεε.

Δόξα ... Καὶ νῦν...

Παρέλαβε ὁ Χριστός τὸν Πέτρο καὶ τὸν Ἰάκωβο καὶ τὸν Ἰωάννην, καὶ τοὺς ὁδήγησε σὲ ψηλὸ ὄρος ἰδιαιτέρως, καὶ μεταμορφώθηκε μπροστά τους· καὶ ἔλαμψε τὸ πρόσωπό του, ὅπως ὁ ἥλιος, καὶ τὰ ἐνδύματά του ἔγιναν λευκά, ὅπως τὸ φῶς. Καὶ ἐμφανίσθηκαν ὁ Μωσῆς καὶ ὁ Ἡλίας, νά συνομιλοῦν μαζί του· καὶ νεφέλη φωτεινὴ τοὺς σκέπασε, καὶ νά, ἀκούσθηκε φωνὴ ἀπὸ τῆ νεφέλη πού ἔλεγε· αὐτός εἶναι ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, μὲ τὸν ὁποῖο εἶμαι ἀπόλυτα ἱκανοποιημένος. Αὐτόν νά ἀκούτε.

Μεγάλη δοξολογία.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 44-45).

<p>ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ. Αντίφωνα. Αντίφωνο Α'.</p> <p>Στίχος α'. Μέγας Κύριος και αινετός σφόδρα ἐν πόλει τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, Σῶτερ, σῶσον ἡμᾶς. Στίχος β'. Ἐτοιμάζων ὄρη ἐν τῇ ἰσχυρῇ αὐτοῦ. Στίχος γ'. Ὁ ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον. Στίχος δ'. Τὰ ὄρη ἀγαλλιάσονται ἀπὸ προσώπου Κυρίου. Δόξα... Καὶ νῦν... Αντίφωνον Β'.</p> <p>Στίχος α'. Οἱ θεμέλιοι αὐτοῦ ἐν τοῖς ὄρεσι τοῖς ἁγίοις. Σῶσον ἡμᾶς Υἱέ Θεοῦ, ὁ ἐν τῷ ὄρει τῷ Θαβῶρ μεταμορφωθείς, ψάλλοντάς σοι Ἀλληλοῦια. Στίχος β'. Ἀγαπᾷ Κύριος τὰς πύλας Σιών, ὑπὲρ πάντα τὰ σκηνώματα, Ἰακώβ. Στίχος γ'. Δεδοξασμένα ἐλαλήθη περὶ σοῦ, ἡ πόλις τοῦ Θεοῦ. Στίχος δ'. Μήτηρ Σιών, ἐρεῖ ἄνθρωπος, καὶ ἄνθρωπος ἐγεννήθη ἐν αὐτῇ. Δόξα... Καὶ νῦν... Ὁ μονογενῆς Υἱός... (Συλλειτουργικόν. Σελίς 54).</p>		<p>ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ. Αντίφωνα. Αντίφωνο Α'.</p> <p>Στίχος α'. Μέγας εἶναι ὁ Κύριος, καὶ ἄξιός νά ὑμνεῖται στήν πόλη τοῦ Θεοῦ μας. Μέ τίς πρεσβείες τῆς Θεοτόκου, Σωτήρα, σῶσε μας. Στίχος β'. Εἶναι αὐτός, πού δημιουργεῖ τὰ ὄρη μέ τῇ δύναμὴ του. Στίχος γ'. Εἶναι αὐτός, πού ντύνεται τό φῶς ὡς ἔνδυμα. Στίχος δ'. Τὰ ὄρη θά χαροῦν μπροστά στήν πα- ρουσία τοῦ προσώπου τοῦ Κυρίου. Δόξα... Καὶ νῦν... Αντίφωνο Β'.</p> <p>Στίχος α'. Τά θεμέλια τοῦ Θεοῦ εἶναι στά ἅγια ὄρη τῆς Σιών. Σῶσε μας, Υἱέ Θεοῦ, Ἐσύ πού μεταμορφώθηκες στό Ὅρος Θαβῶρ, ἐμᾶς πού σοῦ ψάλλουμε Ἀλληλοῦια.</p> <p>Στίχος β'. Ἀγαπᾷ ὁ Κύριος τὴν πόλη Σιών πάνω ἀπὸ ὅλες τίς πόλεις τοῦ Ἰσραήλ. Στίχος γ'. Δοξασμένα πράγματα εἰπώθηκαν γιά σένα, πόλη τοῦ Θεοῦ. Στίχος δ'. Μητέρα Σιών, θά ποῦν οἱ ἄνθρωποι, καὶ πολλοὶ ἄνθρωποι συγκεντρώθηκαν σ' αὐτήν. Δόξα... Καὶ νῦν... Ὁ μονογενῆς Υἱός... (Συλλειτουργικό. Σελίδα 54).</p>
---	--	---

<p>Αντίφωνον Γ'.</p> <p>Στίχος α'. Τὰ ἔλέη σου, Κύριε, εἰς τὸν αἰῶνα ἄσομαι.</p> <p>Μεταμορφώθης ἐν τῷ ὄρει, Χριστέ ὁ Θεός, δείξας τοῖς Μαθηταῖς σου τὴν δόξαν σου, καθὼς ἠδυναντο. Λάμψον καὶ ἡμῖν τοῖς ἁμαρτωλοῖς, τὸ φῶς σου τὸ ἀΐδιον, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, φωτοδότα δόξα σοι.</p> <p>Στίχος β'. Ἐξομολογήσονται οἱ οὐρανοὶ τὰ θαυμάσιά σου, Κύριε.</p> <p>Στίχ. γ'. Μακάριος ὁ λαὸς ὁ γινώσκων ἀλαλαγμόν.</p> <p>Στίχος δ'. Κύριε ἐν τῷ φωτὶ τοῦ προσώπου σου πορεύσονται, καὶ ἐν τῷ ὀνόματί σου ἀγαλλιάσονται ὅλην τὴν ἡμέραν.</p> <p>Εἰσοδικόν.</p> <p>Θαβῶρ καὶ Ἑρμών ἐν τῷ ὀνόματί σου ἀγαλλιάσονται.</p> <p>Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐν τῷ ὄρει τῷ Θαβῶρ μεταμορφωθείς, ψάλλοντάς σοι Ἀλληλούϊα.</p> <p>Απολυτίκια.</p> <p>Τῆς ἑορτῆς.</p> <p>Μεταμορφώθης ἐν τῷ ὄρει... (Ὡς ἀνωτέρω).</p> <p>Κοντάκιον.</p> <p>Ἐπὶ τοῦ ὄρους μεταμορφώθης, καὶ ὡς ἐχώρουν οἱ Μαθηταὶ σου τὴν δόξαν σου, Χριστέ ὁ Θεὸς ἐθεάσαντο, ἵνα ὅταν σε ἴδωσι σταυρούμενον, τὸ μὲν πάθος νοήσωσιν</p>		<p>Αντίφωνο Γ'.</p> <p>Στίχος α'. Τὰ ἔλέη σου, Κύριε, θά τὰ ὑμνῶ αἰῶνια.</p> <p>Μεταμορφώθηκες ἐπάνω στό ὄρος, Χριστέ Θεέ μας, δείχνοντας στοὺς Μαθητές σου τὴ δόξα σου, ὅσο μπορούσαν. Λάμψε καὶ σ' ἐμᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς τὸ φῶς σου τὸ αἰώνιο, μέ τίς πρεσβεῖες τῆς Θεοτόκου, Φωτοδότα, δόξα σοι.</p> <p>Στίχος β'. Θά δοξολογοῦν οἱ οὐρανοὶ τὰ θαυμάσιά σου, Κύριε.</p> <p>Στίχος γ'. Μακάριος ὁ λαός, πού γνωρίζει νά δοξάζει τὸ Θεό δυνατά.</p> <p>Στίχος δ'. Κύριε, μέσα στό φῶς τοῦ προσώπου σου θά περιπατοῦν (οἱ ἄνθρωποι), καὶ μέ τὴ χάρη τοῦ ὀνόματός σου θά χαίρονται κάθε μέρα.</p> <p>Εἰσοδικό.</p> <p>Τό Θαβῶρ καὶ τό Ἑρμών ἐξ αἰτίας τοῦ ὀνόματός σου θά χαροῦν.</p> <p>Σῶσε μας, Υἱέ Θεοῦ, Ἐσύ πού μεταμορφώθηκες στό ὄρος τό Θαβῶρ, ἐμᾶς πού σοῦ ψάλλουμε Ἀλληλούϊα.</p> <p>Απολυτίκια.</p> <p>Τῆς ἑορτῆς.</p> <p>Μεταμορφώθης ἐν τῷ ὄρει... (Ὅπως παραπάνω).</p> <p>Κοντάκιο.</p> <p>Ἐπάνω στό ὄρος μεταμορφώθηκες, καὶ ὅσο μπορούσαν νά βαστάξουν οἱ Μαθητές σου, Χριστέ Θεέ μας, εἶδαν τὴ δόξα σου· Ὅστε ὅταν σέ δοῦν νά σταυρώνεσαι, τὸ μὲν πάθος νά κατανοήσουν ὅτι ἦταν θε-</p>
---	--	--

ἐκούσιον, τῷ δὲ κόσμῳ κηρύξωσιν, ὅτι σὺ
ὑπάρχεις ἀληθῶς, τοῦ Πατρὸς τὸ ἀπαύγασμα.

Αναγνώσματα.

Απόστολος.

Β'. Ἐπιστολή τοῦ Πέτρου. (Α'. 10-19).

Ἀδελφοί, σπουδάσατε βεβαίαν ὑμῶν τὴν
κλῆσιν καὶ ἐκλογὴν ποιεῖσθαι· ταῦτα γὰρ
ποιοῦντες οὐ μὴ πταισῆτέ ποτε. Οὕτω γὰρ
πλουσίως ἐπιχορηγηθήσεται ὑμῖν ἡ εἴσοδος εἰς
τὴν αἰώνιον βασιλείαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ
σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ. Διὸ οὐκ ἀμελήσω ἀεὶ
ὑμᾶς ὑπομιμνήσκω περὶ τούτων, καίπερ
εἰδότας καὶ ἐστηριγμένους ἐν τῇ παρουσίᾳ
ἀληθείᾳ. Δίκαιον δὲ ἠγοῦμαι, ἐφ' ὅσον εἰμι ἐν
τούτῳ τῷ σκηνώματι, διεγείρειν ὑμᾶς ἐν
ὑπομνήσει, εἰδὼς ὅτι ταχινή ἐστὶν ἡ ἀπόθεσις
τοῦ σκηνώματός μου, καθὼς καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν
Ἰησοῦς Χριστὸς ἐδήλωσέ μοι. Σπουδάσω δὲ καὶ
ἐκάστοτε ἔχειν ὑμᾶς μετὰ τὴν ἐμὴν ἔξοδον τὴν
τούτων μνήμην ποιεῖσθαι. Οὐ γὰρ
σεσοφισμένοις μύθοις ἐξακολουθήσαντες,
ἐγνωρίσαμεν ὑμῖν τὴν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ
Χριστοῦ δύναμιν καὶ παρουσίαν, ἀλλ' ἐπόπτει
γεννηθέντες τῆς ἐκείνου μεγαλειότητος. Λαβὼν
γὰρ παρὰ Θεοῦ Πατρὸς τιμὴν καὶ δόξαν φωνῆς
ἐνεχθείσης αὐτῷ τοιαῦδε ὑπὸ τῆς
μεγαλοπρεποῦς δόξης, οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου
ὁ ἀγαπητός, εἰς ὃν ἐγὼ εὐδόκησα, καὶ ταύτην
τὴν φωνὴν ἡμεῖς ἠκούσαμεν ἐξ οὐρανοῦ

Ληματικό, στὸν δὲ κόσμον νὰ κηρύξουν, ὅτι Ἐσὺ
ὑπάρχεις ἀληθινὰ τὸ φῶς (ἡ ἀνταύγεια) τοῦ Πατρὸς.

Αναγνώσματα

Απόστολος.

Ἐπιστολή τοῦ Πέτρου: Β'. (Α'. 10-19).

Ἀδελφοί, φροντίστε μὲ ἐπιμέλεια, νὰ κάνετε σί-
γουρη τὴν κλήση καὶ τὴν ἐκλογή σας (ἀπὸ τοῦ Θεοῦ)· διό-
τι, ἂν κάνετε αὐτά, δὲν θὰ πέσετε ποτέ σὲ πταίσματα.
Διότι τόσο πλουσιοπάροχα θὰ σᾶς δοθεῖ ἡ εἴσοδος στὴ
Βασιλεία τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.
Γι' αὐτὸ δὲν θὰ ἀμελήσω νὰ σᾶς ὑπενθυμίζω πάντοτε
γι' αὐτά, ἂν καὶ τὰ γνωρίζετε, καὶ εἴσθε στηριγμένοι
στὴν παροῦσα ἀλήθεια. Διότι θεωρῶ ὅτι εἶναι δίκαιο,
ἐφ' ὅσον βρίσκομαι μέσα σ' αὐτὸ τὸ σῶμα, νὰ σᾶς διε-
γείρω μὲ τὴν ὑπενθύμιση, γνωρίζοντας ὅτι εἶναι
ταχεῖα ἡ ἐγκατάλειψη τοῦ σώματος ἀπὸ τὴν ψυχὴ μου
(ὁ θάνατός μου), καθὼς μοῦ φανέρωσε καὶ ὁ Κύριός
μας Ἰησοῦς Χριστός. Θὰ φροντίσω καὶ πάντοτε νὰ
ἔχετε (κατὰ νοῦν) μετὰ τὴν ἀναχώρησή μου ἀπὸ τὴ
ζωή, καὶ νὰ τὰ θυμᾶσθε αὐτά. Διότι κάναμε γνωστὴ σ'
ἐσᾶς τὴ δύναμη καὶ παρουσία τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ
Χριστοῦ, ὄχι χρησιμοποιώντας σοφιστικούς μύθους
(ψευτοφιλοσοφίες), ἀλλὰ γιατί γίναμε θεατὲς τοῦ με-
γαλείου Ἐκείνου. Διότι, ἐκεῖ (στὴ Μεταμόρφωση)
ἔλαβε ἀπὸ τὸ Θεὸ Πατέρα τιμὴ καὶ δόξα, ὅταν κατέβη-
κε φωνὴ πρὸς αὐτόν τέτοια ἀπὸ τὴ μεγαλοπρεπῆ δόξα
(ἀπὸ τοῦ Θεοῦ), «Αὐτός εἶναι ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἀπὸ
τόν ὅποιο εἶμαι ἀπόλυτα εὐχαριστημένος»· καὶ αὐτὴ τὴ
φωνὴ τὴν ἀκούσαμε ἡμεῖς νὰ ἔρχεται ἀπὸ τὸν οὐρανό,

ἐνεχθεῖσαν, σὺν αὐτῷ ὄντες ἐν τῷ ὄρει τῷ ἁγίῳ. Καὶ ἔχομεν βεβαιότερον τὸν προφητικὸν λόγον, ᾧ καλῶς ποιεῖτε προσέχοντες ὡς λύχνῳ φαίνονται ἐν αὐχμηρῷ τόπῳ, ἕως οὗ ἡμέρα διαυγάση καὶ φωσφόρος ἀνατείλῃ ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν.

Εὐαγγέλιον.

Κατὰ Ματθαῖον. (ΙΖ'. 1-9).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, παραλαμβάνει ὁ Ἰησοῦς τὸν Πέτρον καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, καὶ ἀναφέρει αὐτοὺς εἰς ὄρος ὑψηλὸν κατ' ἰδίαν· καὶ μετεμορφώθη ἔμπροσθεν αὐτῶν, καὶ ἔλαμψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος, τὰ δὲ ἰμάτια αὐτοῦ ἐγένετο λευκὰ ὡς τὸ φῶς. Καὶ ἰδοὺ ὤφθησαν αὐτοῖς Μωυσῆς καὶ Ἡλίας μετ' αὐτοῦ συλλαλοῦντες. Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Πέτρος εἶπε τῷ Ἰησοῦ· Κύριε, καλὸν ἐστὶν ἡμᾶς ὧδε εἶναι· εἰ θέλεις, ποιήσωμεν ὧδε τρεῖς σκηνάς, σοὶ μίαν καὶ Μωσεῖ μίαν καὶ μίαν Ἡλία. Ἔτι αὐτοῦ λαλοῦντος ἰδοὺ νεφέλη φωτεινὴ ἐπεσκίασεν αὐτούς, καὶ ἰδοὺ φωνὴ ἐκ τῆς νεφέλης λέγουσα· οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα· αὐτοῦ ἀκούετε· καὶ ἀκούσαντες οἱ μαθηταὶ ἔπεσαν ἐπὶ πρόσωπον αὐτῶν καὶ ἐφοβήθησαν σφόδρα. Καὶ προσελθὼν ὁ Ἰησοῦς ἤψατο αὐτῶν καὶ εἶπεν· ἐγέρθητε καὶ μὴ φοβεῖσθε. Ἐπάραντες δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν οὐδένα εἶδον εἰ μὴ τὸν Ἰησοῦν μόνον.

ὅταν ἡμαστε μαζί του στό ὄρος τό ἅγιο. Καί ἔχουμε βεβαιότερο τόν προφητικό λόγο, στόν ὁποῖο καλά κάνετε καί προσέχετε ὅπως σέ λυχνάρι πού φωτίζει σέ σκοτεινό τόπο, ἕως ὅτου χαράξει ἡμέρα καί ἀνατείλει ὁ Ἥλιος στίς καρδιές σας.

Εὐαγγέλιο.

Κατὰ Ματθαῖο. (ΙΖ'. 1-9).

Τόν καιρό ἐκεῖνο παραλαμβάνει ὁ Ἰησοῦς τόν Πέτρο καὶ τόν Ἰάκωβο καὶ τόν Ἰωάννη, τόν ἀδελφό του, καὶ τοὺς φέρνει ἐπάνω σέ ὑψηλό ὄρος ἰδιαίτερως· Καὶ μεταμορφώθηκε μπροστά τους, καὶ ἔλαμψε τὸ πρόσωπό του ὅπως ὁ ἥλιος, καὶ τὰ ἐνδύματά του ἔγιναν λευκά, ὅπως τὸ φῶς. Καὶ νά, ἐφανίσθηκαν μπροστά τους ὁ Μωυσῆς καὶ ὁ Ἡλίας, νά συνομιλοῦν μαζί του. Καὶ ὁ Πέτρος μίλησε καὶ εἶπε στόν Ἰησοῦ· Κύριε, εἶναι ὠραῖο νά μείνουμε ἐδῶ· Ἐάν θέλεις, νά κάνουμε ἐδῶ τρεῖς σκηνάς, μία γιά σένα, καὶ μία γιά τὸ Μωυσῆ, καὶ μία γιά τόν Ἡλία. Καὶ ἐνῶ ἀκόμη μιλοῦσε, ξαφνικά νεφέλη φωτεινὴ τοὺς ἐσκέπασε, καὶ νά, ἀπὸ τῆ νεφέλη (ἦλθε) φωνὴ πού ἔλεγε· αὐτός εἶναι ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, μέ τόν ὁποῖο εἶμαι ἀπόλυτα ἱκανοποιημένος (εὐχαριστημένος). Καὶ μόλις ἄκουσαν αὐτά οἱ Μαθητές, ἔπεσαν στή γῆ μέ τὸ πρόσωπο (μπρούμυτα) καὶ φοβήθηκαν πολύ. Καὶ ἀφοῦ ἦλθε κοντά τους ὁ Ἰησοῦς, τοὺς ἄγγιξε καὶ εἶπε· σηκωθεῖτε καὶ μὴ φοβᾶσθε. Καὶ ἀφοῦ σήκωσαν τὰ μάτια τους, δέν εἶδαν (ἄλλον) κανένα παρά μόνο τόν Ἰησοῦ. Καὶ καθῶς κατέβαιναν αὐτοὶ ἀπὸ τό ὄρος, τοὺς ἔδωσε ἐντολή

<p>Καὶ καταβαινόντων αὐτῶν ἀπὸ τοῦ ὄρους ἐνετείλατο αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς λέγων· μηδενὶ εἶπητε τὸ ὄραμα ἕως οὗ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐκ νεκρῶν ἀναστῆ.</p>			<p>ὁ Ἰησοῦς λέγοντας· Σέ κανένα νά μήν πείτε τό ὄραμα, ἕως ὅτου, ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ πού ἔγινε ἄνθρωπος, ἀναστηθεῖ ἀπό τούς νεκρούς.</p>
--	--	--	--